

Godišće XVI. • broj 11 • studeni 2021.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Svetci – živi tumači
Isusa Krista

Za kršćanina
svetost nije izbor

Gospin odgoj za mir

ŽELIMO
NASLJEDOVATI
MARIJU

NE MOŽEMO SAMI!

ŽIVIMO U VREMENU MILOSTI

PRIMJER SVETOSTI

MUCANJE NA PRAGU
TVOJEGA KRALJEVSTVA

EUROPA -
IDENTITET I POSLANJE

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | In memoriam
Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Vratite se molitvi, jer tko moli, ne boji se budućnosti. Tko moli, otvoren je životu i poštuje život drugih. Tko moli, dječice, osjeća slobodu djece Božje i radosna srca služi na dobro bratu čovjeku. Jer Bog je ljubav i sloboda. Zato, dječice, kad vas žele staviti u okove i vama se služiti, to nije od Boga, jer Bog je ljubav i daje svoj mir svakom stvorenju. Zato me posla da vam pomognem da rastete na putu svetosti. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN:BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnicu: Arhiv ICMM

Gospina škola

Svetci – živi tumači Isusa Krista, FRA T. PERVAN

Za kršćanina svetost nije izbor, FRA S. MABIĆ

Gospin odgoj za mir, FRA M. ŠAKOTA

Ne možemo sami!, I. ŠARAC

Živimo u vremenu milosti, S. ČOVIĆ-RADOJIČIĆ

Želimo nasljedovati Mariju, T. GAŽIOVA

Događanja

Primjer svetosti, P. TOMIĆ

Mucanje na pragu Tvojega Kraljevstva, FRA A. VUČKOVIĆ

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Vjernik vs. korona-kriza, M. MILETIĆ

Tko moli, ne boji se budućnosti, K. MILETIĆ

In memoriam

Fra Leonard Oreč – 20 godina poslije, D. ČUTUK

Teološki podlistak

Europa – identitet i poslanje, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Beatifikacija, kanonizacija, proglašenje blaženim/svetim, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Fra Slavko Barbarić - primjer svetosti

Nanizalo se ove crkvene godine, unatoč pandemiji, nekoliko velebnih slavlja u Međugorju koja su ponovno obnovila nadu među nama, ali i diljem svijeta dokle dopiru hodočasničke duhovne kapilare. Prohujala je i 40. obljetnica, dugo i bremenito vrijeme, u kojem nas Kraljica mira poziva da naučimo kako prepoznati i pobijediti grijeh i uskladiti vlastitu dušu s Njezinim Sinom. Otišao je od nas nadbiskup Henrik Hoser. U franjevačku provinciju stupila su četvorica međugorskih mladića. Tisuće mladih pohodili su Majku, a nebrojno mnoštvo stalo je pred Gospodina kroz sakrament pomirenja. Međugorje nije zagušila pandemija – još uvijek je trajni izvor obnove i milosti.

Iza nas je svetkovina Svih svetih Dan je to u kojem se spominjemo svih onih koji su za života nastojali živjeti ideal koji nam je ostavio Isus Krist. Crkva ih pred nas stavlja kao uzore kako bi se njima nadahnjivali. Osobito su nam danas kada nam se sve više nameću primjeri sumnjivih vrijednosti – potrebni zorni primjeri. 24. studenoga sjećamo se prijatelja i učitelja fra Slavka Barbarića. Na sprovednoj misnoj homiliji tadašnji provincijal fra Tomislav Pervan je istaknuo: „Dragi naš fra Slavko! Zahvalni smo Bogu što smo te imali. Zahvalni smo mu što te je pozvao u ovu franjevačku zajednicu. Zahvalni smo mu za sve darove kojima te obdario i koje si maksimalno iskoristio. Zahvalni smo tvojoj obitelji što te darovala ovoj Provinciji u kojoj ćeš biti jedan od svijetlih likova. Vjerujemo da u tebi imamo u nebesima i zagovornika i pomoćnika i zacjelitelja svih onih rana koje tište ovaj narod i ovu Crkvu, a ujedno i pomiritelja koji prosi Kristov mir, mir Krista Kralja za sve nas.“

Bio je naš fra Slavko poput gromobrana u svim međugorskim mukama i radostima. Znao je da je odgovor u obraćenju srca, i to ne samo našem vlastitom obraćenju, već i obraćenju srca svih onih što stoje oko nas, prijatelja i neprijatelja. Radio je iznimno mnogo i predano kao malo tko. Govorio je i pisao snažno i jasno o brojnim stvarima: o ljepoti ljudske osobe, o našoj sklonosti k ludosti, našoj potrebi za istinom i za milosrdem. Osvjetljavao je umove vjernika i sumnjivaca, sokolio brojna srca i na dostojanstvo izvodio brojne duše. Tko ga je god slušao, osjećao je Božju ljubav, bio suočavan sa zahtjevnim kršćanskim životom, ali i s istinskom ljepotom vječnoga Kraljevstva Božjega.

Fra Slavko nas je učio da pouzdanje ne dolazi samo po sebi. Ono raste, kako ga primjenjujemo. Sjećajući se fra Slavka, valja nam obnoviti baš pouzdanje u kakvim se god prilikama nalazili – u običnim, a ponekad i neobičnim životnim kušnjama. Svatko od nas kroz njih prolazi i svatko može u njima naći prigodu disciplinirati svoje misli i kretanja srca.

Crkva naglašava da do konačnoga stizanja u vječnu Domovinu, živimo u svijetu u kojemu obnova u Kristu još uvijek traje. Važna je duhovna praksa osobito po našim velikim katoličkim svetištima, a tu se usudimo ustvrditi da je Međugorje na visini povijesne i duhovne zadaće.

SVETCI

– ŽIVI TUMAČ ISUSA KRISTA I ZRCALJENJE EVANĐELJA

FRA TOMISLAV
PERVAN

Iza nas je svetkovina Svih svetih i Dušni dan, kad smo se sjetili svih dragih i preminulih. Sagledamo li svoj planet te ljudsku povijest, možemo reći kako živimo na divovskoj nekropoli. Golemom gradu mrtvih. Čovječanstvo komu pripadamo velikim je svojim dijelom silno mnoštvo preminulih. Koliko je ljudi živjelo na ovom planetu prije nas, koliko ih se vratilo u prah i pepeo? Teško je ponuditi bilo kakvu brojku. Možda je to deset puta veća znamenka od danas živućih na planetu, možda sedamdeset milijarda, možda i više. Pa i kad bismo i znali, brojke ostaju brojke, nemaju na nas nikakva učinka. Tek kad se krećemo između grobova, na grobljima, kad koračamo pored nadgrobnih spomenika pokojnika koje smo poznavali, kad ih prebiremo ili tražimo u mašti ili svojim očima, kad im darujemo svoju pozornost, kad bacimo pogled unatrag, spopada nas melankolija, sjeta, padne i pokoja suza.

Reminuli su možda naši najmiliji, roditelji, prijatelji, poznanici. Preminuli su i velikani duha i srca, koje znamo iz knjiga ili njihovih ostvarenja, koji su nam pred očima živi, koji nam i danas govore, preko medija glazbe, umjetnosti, slika, građevina, velikih hramova. Čovjek je sposoban žalovati, on je sposoban učiti usjek koji stvara smrt u našim svijestima i očima. Stoga je naša kultura bogata znakovima sjećanja na pokojnike, na smrt. Ali očito nije lako izdržati znanje i svijest o smrti, svijest o pokojnicima. Ta nas istina svakodnevno dira.

Je li čovjek biće određeno umrijeti ("Sein zum Tode") kako tvrde filozofi egzistencije, ili pak nosimo u sebi dublji smisao? Prošlo je vrijeme "velikih narativa" (J.-F. Lyotard), čovjek postmoderne kuša osobno pronaći smisao vlastite egzistencije. Može se to dogoditi u svakodnevnim osmišljavanjima života, u obitelji, brizi za siromahe i slabije, danas u pandemiji u skrbi za oboljele. Ali u svemu tome leži i slutnja kako je čovjek u biti određen vinuti se onkraj samoga sebe, nadići sebe, kako bi se vratio samomu sebi te spoznao kako mu život nosi i sadrži u sebi daleko više i bogatije od onoga što danas

NAŠA VJERA I CRKVA ZNA ZA SVETCE TE ČASTI SVETCE I BLAŽENIKE, OSOBE KOJI SU CIJELIM SVOJIM BIĆEM BILE USMJERENE PREMA BOGU TE SU U BOGU OTKRILI, PRONAŠLI NOVI ŽIVOT ZATIM CJELOVITO ISPUNJENJE TE OSMIŠLJENJE VLASTITE EGZISTENCIJE.

živi te da mora svoj život usmjeriti prema Nekomu ili nečemu što ga može do kraja usrećiti.

Naša vjera i Crkva zna za svetce te časti svetce i blaženike, osobe koji su cijelim svojim bićem bile usmjerene prema Bogu te su u Bogu otkrili, pronašli novi život zatim cjelovito ispunjenje te osmišljenje vlastite egzistencije. Naravno, za nas kršćane Isus Krist jest u svemu mjerodavan za naš puni, potpuni život, on je mjerodavan za cijelo čovječanstvo, on je živio samo iz Boga i za Boga te se tako razdao svim ljudima. U njemu se Bog izrekao do kraja, u njegovu ljudskom obličju. Stoga čovjek treba čovjeka kako bi otkrio Boga koji je postao čovjekom. Trebaju mu svjedoci i uzori koji će mu pokazati kako vjera utiskuje neizbrisivi biljeg vlastitu životu, kako vjera može preobraziti život do kraja. Osobne biografije te biografije vjere kod svetaca krijesnice su na obzoru naše povijesti, oni mogu i čovjeku naših dana ponuditi orijentaciju, kompas na osobnom životnom putu.

Papa u miru Benedikt unići će u povijest teološke misli i po svome homiletskom opusu, upravo kao i sveti Augustin. Obojica su na teološkom planu dali nemjerivo mnogo, ali Augustina pamtimo ponajvećma po njegovim

propovijedima i biblijskim tumačenjima. U Ratzingerovim *Opera omnia* propovijedi i homilije tvore svezak s gotovo 2200 tiskanih stranica. Izgovorio ih je prije svoga pontifikata, a sve je propovijedi pisao svojim sitnim rukopisom. I za svoga pontifikata izrekao je mnoštvo propovijedi, godinama je srijedom tumačio u svojim umnim katehezama velikane vjere, apostole, crkvene naučitelje,

mistike, jednu je cijelu godinu posvetio svetom Pavlu, nudio vjernicima svetce kao uzore kršćanskoga života, pa i one nama sasvim nepoznate. Malo je tko čuo za svetu robinju i redovnicu Josefinu Bakhita koje je potresnu životnu priču utkao u svoju encikliku o nadi „Spe salvi“.

Propovijedi i homilije o svetcima zauzimaju u njegovu opusu značajno mjesto. Za njega je povijest Crkve povijest svetačkih biografija, povijest osoba koje su utiskivale i danas utiskuju svoj neizbrisivi pečat u pojedinim epohama Crkve, cijelim naraštajima. Daleko više od političara ili vojskovođa. Crkva i crkvena povijest živi od

konkretnosti kršćanske egzistencije. Ne žive li kršćani svetost u svagdanu, strukture će postati kosturi u ormaru, bez života. U svetcima se očituje temeljna poruka vjere, naime, čovjek samo onda živi punim životom kad pronađe sebe u Bogu, odnosno kad se u Bogu izgubi, Bogu koji je ljubav. Ljubav prema Bogu očituje se ponajprije u ljubavi prema bližnjemu.

FRA STANKO
MABIĆ

Može nas šokirati riječ sv. Pavla koji piše u svojoj poslanici da ne ćemo u nebo ako ne budemo sveti: *Bez posvećenja nitko ne će vidjeti Gospodina* (Heb 12,14). Dok čitamo ove riječi u Poslanici Hebrejima, kako se osjećamo i što mislimo? Ove su riječi nedvosmislene. Jednostavno moramo biti sveti ako želimo vidjeti Gospodina. *Svi smo pozvani na svetost: to je sama mjera kršćanskog života* (iz kateheze pape Benedikta XVI., 2011.). Onoliko smo kršćani koliko smo sveti i obrnuto. Dakle, za kršćanina svetost nije izbor, nego put spasenja.

Biblija kaže da je Bog jedini svet. „Ti si, naime, jedini svet.“ (Otk 15,4) Nitko i ništa osim Boga nije sveto, dok je sve u vezi s Bogom sveto. Dok se Božji atributi kao „moćan, mudar, istinit, sveznajući“,...mogu, iako u puno manjoj mjeri, pripisati i ljudima, karakteristika svetoga povezana je isključivo i samo s Bogom. Svetost je srž onoga što Bog jest i ono što ne možemo pripisati nikome drugome.

Riječ „svet“ u Bibliji se spominje 900 puta. Na hebrejskom riječ „svet“ (*kadosh*) izvorno znači odvojen, različit, drukčiji. Svetost znači biti odvojen. Ovo „biti odvojen“ ima dva gladišta: negativano i pozitivno. Negativan vid te odvojenosti je poziv na odvajanje od grijeha. Pozitivna vid odvojenosti jest poziv na posvećenje Bogu, odvojenost za Boga. Dakle, odvajanje od grijeha i posvećenost Bogu sačinjavaju svetost.

Čitamo u sedmom poglavlju knjige Otkrivenja o velikom mnoštvu što ga nitko ne mogaše izbrojiti. Ti ljudi stoje pred Prijestoljem i pred Jaganjcem odjeveni u bijele haljine. Na pitanje: „Tko su ovi?“ dobiva odgovor u kojem se ne spominje ni nacionalnost, ni spol, ni status, ni boja kože, ni iz kojeg je plemena. Odgovor je jednostavan i važan: to su oni koji su oprali haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj (Otk 7,14).

Dakle, i sveci su bili grješni i uprljali su svoje haljine grijehom,

ZA KRŠĆANINA SVETOST NIJE IZBOR

Na satu vjeronauka jedan dječak je pred svima rekao: „Ne želim biti svet.“ Ta je rečenica rezultat njegova shvaćanja svetosti kao nečega odbojnog i teškog: svakodnevnog odlaska u crkvu, pristojnog i lijepog ponašanja, pobožnosti. Kaže na kraju da bi radije htio biti „normalan“. On ne želi biti svet jer se radije želi smijati, trčati, hrvati, šaliti i zabavljati se s drugima. Kad netko počne malo više moliti ili izbjegavati poroke, odmah stiže prigovor: „Što se praviš svetac, znam ja tebe, živi normalno kao i drugi svijet ...“ Da ti netko postavi pitanje: „Jesi li svet?“, što bi mu odgovorio? Bi li zvučalo oholo reći: „Da, ja sam svet?“ Bi li bilo nelogično reći: „Jesam kršćanin, ali nisam svet?“ Smatraš li se svetim uvijek, samo ponekad ili nikada? Bi li više volio biti uspješan, popularan ili svet?

ali su se uvijek nakon pada ustajali i borili za Gospodina i čeznuli za Njim. Izmireni s Bogom i oprani krvlju Jaganjčevom umirali su spokojno i radosno pa makar i mučeničkom smrću. Sveci su češće od svih ostalih išli na ispovijed (sv. Bogdan Leopold Mandić se svaki dan ispovijedao). Dakle, to nisu ljudi bez grijeha, nego ljudi koji su osjetljivi na grijeh i zato se uvijek idu oprati i ne dopuštaju da ih grijeh nadvlada, da u grijehu žive, da legnu u krevet, a da nisu grijeh maknuli, da nisu oprali

svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj.

T. Merton kaže kako sveci nisu ljudi koji teže za tim da zadive druge ljude svojom svetošću, nego se oni dive drugim ljudima. Sveti su zato što mogu vidjeti u drugome dobro kada nitko drugi to ne vidi. *Budite zadovoljni što još niste svetac čak ako*

i shvaćate da je svetost jedina stvar vrijedna života. Tada ćete zadovoljno dopustiti Bogu da vas vodi k svetosti putovima koje ne možete razumjeti. Putovat ćete u tami u kojoj ne ćete biti više zabrinuti za sebe i ne ćete se više uspoređivati s ostalim ljudima. Oni koji su prošli tim putem, konačno su progladali da je svetost u svemu i da je Bog svuda oko njih. Kada su se odrekli svake želje da se natječu s drugima, iznenada su opazili i pronašli da je Božja radost svuda i da su sposobni da se više raduju krjepostima i dobroti drugih, nego što bi ikada mogli svojim. Tako su zablješteni odsjevom Boga u dušama ljudi koji s njima žive, da nemaju više nikakve snage osuditi nešto što vide u njima. Čak i u najvećim grješnicima mogu vidjeti krjeposti i dobrotu što ih inače nitko ne može pronaći. (Thomas Merton, Nove sjemenke kontemplacije)

Ne će nas spasiti niti će nas učiniti svetima skup pravila koja održavamo ma kako ta pravila dobra bila. Ne će nas spasiti sve moguće zapovijedi koje imamo u Starom i

Novom zavjetu, posebno pravila koja govore što ne smijemo činiti. Što se više usredotočujemo na ono što ne smijemo činiti, ono ima veću vlast nad nama. Ako govorimo u sebi: „ne smijem pogriješiti, ne smijem pogriješiti, ne smijem pogriješiti“... Što je iduće što ćemo učiniti? Pogriješit ćemo! Zašto? Jer smo se usredotočili na krivu stvar. Možemo se držati pravila, ali ona nas ne će učiniti svetima. Spasava nas i čini svetima samo osoba Isusa Krista. Svetim nas čini samo sudioništvo u Kristu i njegovoj ljubavi. Ne postajemo sveti ako samo promatramo Krista, nego ako promatramo ljude i stvari kao što ih Krist promatra. Ako promatramo i sami sebe kao što nas Krist promatra. Ako gledamo ovaj svijet Kristovim očima. Samo zagledani u njegove oči to možemo i činiti. Isus kaže desnom razbojniku: „Bit ćeš danas u raju!“ Mi se možemo pitati kako Isus jednom razbojniku govori: „Bit ćeš danas u raju!“ Kako jedan razbojnik može biti u raju i kako može biti svet? Odgovor je jednostavan: Isus ga je učinio svetim. Jedini put koji vodi u nebo zove se Isus. On sam kaže: „Ja sam Put.“

Svetost i posvećivanje ne treba poistovjećivati sa strogošću i negativnim trpljenjem. Štoviše, Sveto Pismo nas uči upravo suprotno. Pravu radost mogu iskusiti jedino oni koji hodaju u svetosti. Isus je rekao. „To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna.“ (Iv 15, 10.11) Najuzvišenija radost jest zajedništvo s Bogom. Nema veće radosti nego biti u zajedništvu s Bogom. Kada se odvojimo od Boga čineći grijeh, moramo se vratiti s pokajničkom molitvom kao i David: „Vrati mi radost svoga spasenja“ (Ps 51,14). Puno toga nas može rastužiti i ražalostiti, ali samo je jedna prava tuga i prava žalost u životu – ne biti svet, ne biti s Bogom.

Duhovna svetost odgovara prirodnoj ljepoti. Jednostavno rečeno, svetost je duhovna ljepota. Riječ „svet“ privlači svojom ljepotom. „Svetost je ures doma Tvojega, Gospodine, u sve dane!“ (Ps 93,5) Što biste radije izabrali: unutarnju ljepotu svetosti ili eleganciju, vitku liniju, jakost ili snagu? *Vaš nakit neka ne bude izvanjski – platenje kose, kićenje zlatom ili oblačenje haljina. Nego: čovjek skrovita srca, neprolazne ljepote, blaga i smirena duha. To je pred Bogom dragocjeno. Tako*

Promatrajući stanje u katoličkim crkvama na zapadu, a uskoro i kod nas, ne možemo se oteti dojmu da neprimjetno nestaje osjećaj za sveto i nadnaravno. Na njegovo mjesto dolaze pojmovi i izrazi koji tako lijepo zvuče: tolerancija, korektnost, uključivost, multikulturalnost, multireligioznost, prihvaćanje drugačijeg i različitog ...

su se doista i nekoć svete žene, zaufane u Boga, resile. (1Pt 3,4-5)

Gospa u svojim porukama također spaja svetost i ljepotu: *Želim vas iz dana u dan oblačiti u svetost, dobrotu, poslušnost i ljubav Božju, da iz dana u dan budete ljepši i spremniji za svog Gospodara. Radujem se zbog svih vas koji ste na putu svetosti i molim vas pomozite svojim svjedočenjem onima koji ne znaju sveto živjeti. Zato, draga djeco, vaša obitelj neka bude mjesto gdje se rađa svetost.*

Promatrajući stanje u katoličkim crkvama na zapadu, a uskoro i kod nas, ne možemo se oteti dojmu da neprimjetno nestaje osjećaj za sveto i nadnaravno. Na njegovo mjesto dolaze pojmovi i izrazi koji tako lijepo zvuče: tolerancija, korektnost, uključivost, multikulturalnost, multireligioznost, prihvaćanje drugačijeg i različitog... Crkve kao da postaju na prvom mjestu promocije umjetnosti i samodopadnih umjetnika koji traže svoju, a ne Božju slavu. Božja svetost ih ne zanima niti vjeruju u to. Kultura im postaje važnija od Presvetog. Sve više ljudi dolazi u crkve diviti se nekom umjetničkom djelu, a sve je manje onih koji padaju na koljena pred Svetošću Božjom. Sve više umjetnika i promatrača, a sve manje molitelja pred Božjom svetošću.

Dok se god ne povratimo Presvetome, nikada ne ćemo naći svoj spokoj i mir. Nijedan drugi temelj svetosti nitko ne može postaviti osim onoga koji je položio Pavao; taj temelj je Isus Krist. Bez Krista ne možemo učiniti ništa. Završimo ovo razmatranje kratkom molitvom:

Ispuni moje srce, Bože, svojom prisutnošću da u njemu mogu vidjeti tajnu ljepotu Tvoje svetosti.

NE ĆE NAS SPASITI NITI ĆE NAS UČINITI SVETIMA SKUP PRAVILA KOJA ODRŽAVAMO MA KAKO TA PRAVILA DOBRA BILA. NE ĆE NAS SPASITI SVE MOGUĆE ZAPOVIJEDI KOJE IMAMO U STAROM I NOVOM ZAVJETU, POSEBNO PRAVILA KOJA GOVORE ŠTO NE SMIJEMO ČINITI. ŠTO SE VIŠE USREDOTOČUJEMO NA ONO ŠTO NE SMIJEMO ČINITI, ONO IMA VEĆU VLAST NAD NAMA.

NE MOŽEMO SAMI!

U posljednje vrijeme, koje neki i doslovno drže posljednjim, u zapadnim znanstvenim krugovima sve popularnijom postaje jedna nova riječ - *kolapsologija*. S latinskim korijenom, izrasla u anglosaksonskom govornom području, ta je novokovanica u početku bila u funkciji ironiziranja sveopće panike zbog narastajućih kriznih stanja, prouzročenih pandemijom, terorizmom, klimatskim promjenama, masovnom nezaposlenošću, migracijama sve većih skupina ljudi, rastućim siromaštvom. No, kako se zagonetna stvarnost nerijetko znade poigrati s onima koji je ironiziraju, tako se upravo na ironičan način poigrala i s pojmom „kolapsologija“, odnosno s njegovim „tvorcima“, pa je u međuvremenu, kako i oni sa zaprepaštenjem priznaju, „kolapsologija“ prešla iz neozbiljne u ozbiljnu jezičnu uporabu, gdje postaje sve traženijom „strukom“, koja se zbog ukupnih događaja u zadnje vrijeme na ozbiljan način usredotočuje na proučavanje rizika koji prijete slomom naše civilizacije.

Broj „kolapsologa“, kako ističe jedan od njih, „raste poput pokreta koji je svjestan samoga sebe – poput mreže koja se povezuje i zgušnjava“, pa tako danas „u mnogim zemljama, ekonomski stručnjaci, znanstvenici i vojska, kao i određeni politički pokreti više se ne ustručavaju eksplicitno baviti scenarijima kolapsa.“ Pišu se i objavljuju brojne rasprave iz te nove „strukte“, koje odreda upozoravaju da je stanje s našom civilizacijom doista alarmantno, da smo došli do ruba ambisa i da nam prijete nestanak. Prema „kolapsolozima“ pod propašću naše civilizacije ne misli se nužno na neki jednokratni događaj ili na točno određenu katastrofu kataklizmičnih razmjera, nego na više mogućih katastrofičnih događaja, u koje se ubrajaju i one postupne promjene čiji će se negativni učinci tek početi osjećati (izumiranja pojedinih životinjskih vrsta, dugotrajne suše u jednim i poplave u drugim krajevima, pojačane migracije itd.). Naglašavajući da nije riječ ni o kakvim sektaškim proricanjima ili predviđanjima budućnosti niti o davanjima nekakvih iracionalnih prognoza, „kolapsolozi“ ističu da im je motiv „naučiti nas kako da se nosimo s lošim vijestima i brutalnim, postupnim promjenama koje nam one najavljuju, s ciljem da nam pomogne pronaći snage i odvažnosti da učinimo nešto što će nas promijeniti ili preobraziti.“ Krajnji cilj je zapravo, kako nam nastoji to поближе objasniti jedan od njih, „shvatiti što nam se to događa ili što bi nam se moglo dogoditi“ i k tomu dodaje

IVICA ŠARAC

nešto što je zazvučalo kao priznanje neminovnog poraza pred onim što nas čeka. On, naime, tvrdi da su i on, a i ostali „kolapsolozi“, propitujući situaciju s našom civilizacijom i mogućnostima njezina urušavanja, osobno prolazili kroz osjećaje tjeskobe, bijesa i tuge, da bi u konačnici došli do svojevrstnog zida – do žaljenja zbog budućnosti koja nas očekuje. Dakle, konačan zaključak do kojega ti ljudi dolaze u svojim „istraživanjima“ nije ništa drugo do sumoran poziv na privikavanje na to da se pomirimo s tim kako neće biti ništa od budućnosti o kakvoj je napredno čovječanstvo sanjalo, što potvrđuje i jedan njihov doslovan navod: „... moramo se oprostiti od budućnosti

Ako čak i oni koji su još do jučer slijepo vjerovali u beskrajne mogućnosti napretka, priznaju da nakon svega preostaje tek žaljenje zbog „bolna gubitka“ generacijskih snova o budućnosti, nije li to onda naznaka kraja utopističkih nada o spasenjskoj ulozi progresa?

kakvu smo zamišljali. Amputirane su nam nade, snovi, očekivanja, sve što smo gradili za sebe od najranijeg djetinjstva ili što smo željeli za svoju djecu. Prihvatanje mogućnosti da dođe do kolapsa zapravo je prihvaćanje smrti jedne budućnosti koja nam je bila draga i ulijevala nam povjerenje, ma koliko sve to bilo iracionalno. Kakav bolan gubitak!”

Jedan filozof s drugoga svjetonazorskoga pola smatra da je suočavanje s ovako dubokom i sveobuhvatnom krizom izazvalo šok i zaprepaštenje kod modernoga čovjeka, jer je vjerovao isključivo u utopiju linearnog napretka, odnosno „u Progres, u buduću uspjeh, ne u božansku objavu, nego o društvenu revoluciju, u čovjeka koji se spašava vlastitom snagom i vlastitim planovima“ (F. Hadjadi). A je li čovjek današnjice u stanju spasiti se sam, iščupati se vlastitom snagom? Može li sam sebe povući za perčin i izvući iz živoga blata u koji je upao? Da je to problem s malo čvršćim i dubljim korijenima, pokazuju to i ove riječi, izgovorene pred kataklizmu Drugoga svjetskog rata: „Ljudski je rod baš u sadašnje vrijeme upao u duboku jamu iz koje se teško diže, nastojeći se izvući vlastitim silama umjesto da pruži ruku jedino Onome, Koji ga može izbaviti. Ime Gospodnje mora biti naša nada“ (A. Stepinac). Problem, dakle, nije od jučer, samo što smo danas svjesniji da smo stigli do ruba i da ga ne možemo sami premostiti. Ako čak i oni koji su još do jučer slijepo vjerovali u beskrajne mogućnosti napretka, priznaju da nakon svega preostaje tek žaljenje zbog „bolna gubitka“ generacijskih snova o budućnosti, nije li to onda naznaka kraja utopističkih nada o spasenjskoj ulozi progresa? Prolaziti kroza sve to – od tjeskobe, bijesa i tuge – i prispjeti tek do „žaljenja“ zbog smrti budućnosti iz naših snova i nije utješno postignuće, zar ne!? Nije na nama baviti se tom novom teorijskom disciplinom i njezim domašajima ili promašajima, niti nam je od presudnog značaja što i kako o nadolazećim vremenima razmišljaju oni koji nemaju nikakve veze s vjerom, nego ovdje spominjemo „kolapsologe“ samo zato kako bismo u svjetlu njihovih promišljanja i doživljaja dramatične stvarnosti propitali i provjerili vlastitu poziciju kao vjernika: razlikujemo li se uopće

od „kolapsologa“ koje prema obzoru budućnosti vode bijes i tjeskoba, a tamo ih čeka tuga i žalost? Zar je to sve? Može li kršćanski vjernik ostati na toj razini koja ne ide dalje od (samosa)žaljenja što budućnost neće biti onakva kakvu je obećavao linearni progres, a kakvoj se nadao ateistički humanizam? Postoji li za vjernika na putu do toga istog obzorja nešto više od tuge, bijesa, tjeskobe i žaljenja? Što je s nadom, našom kršćanskom nadom i pouzdanjem u providnost Božju i kakve bi osjećaje ona trebala u nama izazivati u predvorju budućnosti? Ponovimo još jednom ono što je potrebno stalno ponavljati: kriza nije nešto novo i svijet je od početka u krizi (ako hoćemo precizno, od „istočnoga grijeha“). Kolapsi i krize, uza sve nedaće, mogu i „resetirati“, trgnuti nas iz pesimističnog potonuća i s probuđenom iskrom božanske nade u očima iznova usmjeriti naš pogled uvis, kako je to glasoviti hrvatski blaženik u vrijeme teške krize svoga vremena poručio (1944. godine) tadašnjem mlađem naraštaju: „Svi danas mrmljaju, padaju štoviše u bjesnilo, da nas je Bog pohodio sa ovako teškim jadima. Ljudi postaju skrajnji pesimisti. A ipak bismo prije morali zahvaljivati Bogu što nam je dao da živimo u ovako teškim vremenima. Jer, baš u takvim prilikama mogu pojedinci da pokažu najljepša svojstva svoje duše. (...) Dakle, mladi prijatelji, ne glavu k zemlji, nego u vis! Naš Bog nije se promijenio. On je i danas onaj isti brižni Otac, liječnik, koji bdije nad nama. Vjerovati u Boga i biti pesimist, to je protuslovlje. Pravi katolik mora danas biti optimist više nego ikada“ (A. Stepinac). Velika iskušenja su najpreciznije mjerilo snage vjere i postojanosti nade. Ta provjera, izgleda, tek dolazi. Budući da se pred tim izazovima ateistički humanizam pokazuje nemoćnim, vrijeme je okrenuti se „cjelovitom humanizmu“ (J. Maritain), ne strahujući od budućnosti, jer „teološkoj nadi budućnost nije potrebna. Ona je stvar iz svoje vjere u Vječnoga“ (F. Hadjadi). Zar nismo na tu provjeru pozivani i pripremani kroza sve ovo vrijeme, od prvih dana neobičnih događanja u Međugorju? Samo je u tom ključu moguće čitati, tumačiti i slijediti neprestane Gospine pozive na obraćenje, pokoru i molitvu. U tom bi ključu i čitav međugorski duhovni fenomen bilo moguće svesti na jednu, sržnu, poruku: Ne, ne možete sami, vratite se Bogu!

Svi koji prigrljše vjeru bijahu združeni i sve im bijaše zajedničko. Sva bi imanja i dobra prodali i porazdijelili svima kako bi tko trebao. Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu. (Dj 2, 44-46) Godine 1973. dva bračna para osnovala su „običnu“ karizmatičku zajednicu koja je kanila život ustrojiti po uzoru na zajednice prvih vjernika. Njezine ideje vodilje bile su molitva, siromaštvo i poslušnost. Tijekom dugog puta previranja i promjena, Zajednica Lava iz plemena Judina i zaklanog Jaganjca postala je Zajednica blaženstava koju je 2020. Kongregacija za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života proglasila Ustanovom posvećenog života, kao vjersku zajednicu u kojoj se zbiva polaganje redovničkih zavjeta. U Međugorju je njezino djelovanje službeno odobrio i mons. Hoser, a kuća Regina Pacis nalazi se u podnožju Brda ukazanja. Prepoznatljivo blago lice svakako je ono s. Marie-Emmanuelle Adam koja bez Međugorja koje ju je oblikovalo, kako kaže, ne bi uopće bila časna sestra, a kamoli to što jeste i čemu stremi.

■ **Hvala Vam na srdačnoj dobrodošlici i hvala Vam na ovome razgovoru!**

I meni je zadovoljstvo biti ovdje s Vama danas.

■ **Većina hodočasnika poznaje Vaš glas jer animirate pjevanje na frankofonskim misama, kao i Vaš blagi osmijeh jer im uputite pokoju riječ po završetku mise, ali malo tko zna tko je zapravo sestra Marie-Emmanuelle. Možete li nam se predstaviti?**

Rođena sam u Belgiji kao najmlađa u obitelji sa šestoro djece. U Zajednici blaženstava sam još od '97. godine, a u Međugorju sam skoro 12 godina. I kao što ste rekli, u župi animiram mise na francuskom jeziku kada ima hodočasnika koji govore francuski. To je ona vidljivija strana. Uz to, u našu kuću primamo skupine hodočasnika kojima držimo kateheze, posebice o posvećenju Bezgrješnom Srcu Marijinu po duhovnosti svetoga Ljudevita Marije Grigniona Montfortskoga.

■ **To o čemu govorite već je program Zajednice, ali me zanima kako ste osjetili poziv da postanete časna sestra i zašto Zajednica blaženstava?**

Priča o pozivu možda je malo predugačka, ali ukratko bih mogla reći da je Međugorje odigralo vrlo važnu ulogu. Ovdje sam došla na hodočašće sa 19 godina i bila sam toliko dirnuta da sam se željela vratiti nekoliko mjeseci kasnije na svoj 20. rođendan kada sam se popela sama na Križevac. Rekla sam prijateljima da moram nešto važno reći Bogu i sjećam se da je to bio vrlo snažan trenutak u mom životu jer sam tog dana zaista rekla Bogu da mu predajem cijeli svoj život i zamolila ga da od njega učini nešto lijepo za sebe. Tog mi se dana u srcu pojavilo pitanje: „Jesi li uopće spremna posvetiti se, postati redovnica?“ O tome sam već razmišljala mnogo prije, tijekom svoje adolescencije. Ali tada sam pitanje ostavila po strani jer sam rekla „da“, ali mlako. U srcu sam bila uvjereni da ću se udati i imati veliku obitelj kao što je bila ona u kojoj sam rođena. Ali tog sam dana rekla „da“ koje je zaista bilo ishod slobodne volje u smislu da sam bila spremna na sve. U mjesecima koji su slijedili dogodilo se da me Providnost upozna sa Zajednicom blaženstava u Belgiji. Obavila sam nekoliko duhovnih obnova, sastajala se s mladima i bila jako dirnuta životom u Zajednici koji se predaje Bogu. Tako sam postupno, od jednog susreta

SABRINA ČOVIĆ RADOJIČIĆ

DOGODILO SE DA SAM STIGLA U MEĐUGORJE KADA JE POSTOJALA POTREBA DA SE POMOGNE FRANCUSKOM PASTORALU I ONDA SE SLUŽENJE PRETVORILO U DVIJE, TRI, ČETIRI GODINE I TAKO DALJE. OVDJE SAM VEĆ 12 GODINA, ALI PONAVLJAM, KADA SAM SVOJOJ POGAVARICI REKLA DA BIH BILA SRETNDA DA ODEM U MEĐUGORJE, ONA JE ODMAH PRISTALA. ZAISTA SAM U TOME VIDJELA MALI ZNAK OD DOBROG GOSPODINA, ALI POSEBICE OD DJEVICE MARIJE KOJA MI JE PONOVO HTJELA PORUČITI DA BRINE ZA MENE.

do drugoga, postavila pitanje: „Zar ovaj život nije stvoren za mene?“ Iako je trajalo malo duže, na kraju sam poželjela iskusiti život u Zajednici. U jednom domu u Francuskoj saznala sam da postoji mogućnost odvajanja vremena za Boga. Malo predaha, škola milosrđa, „nazaret-sko vrijeme“, kako su ga zvali, jednostavno za dijeljenje života u Zajednici i produbljivanje svojeg poziva. Nisam imala pojma kako ući u neku zajednicu i mislila sam da je to dobar način da shvatim. Vrlo sam brzo osjetila da se, živeći u zajednici kroz provođenje tog šabatnog vremena posvećenog Bogu, osjećam poput ribe u vodi i da je na koncu to uistinu ono što želim živjeti. Sve se brzo promijenilo i konačno sam ušla u Zajednicu. Potom me je Gospodin postupno zavodio i ja sam sve više u svom srcu osjećala želju da mu potpuno pripadam. U našoj Zajednici možemo birati različite položaje, jer postoje i laici, oženjeni, ali i zaređeni. Kada je došao trenutak da donesem odluku, osjetila sam da trebam pripadati Bogu kroz redovnički život. Dakle, Gospodin me malo-pomalo privlačio sve dok nisam izrekla „da“ tom pozivu koji me potpuno ispunjava.

■ **Smatrate li da ste pozvani u Međugorje?**

Rekla bih da bez Međugorja danas ne bih bila sestra Marie-Emmanuelle u Zajednici blaženstava!

■ **Kako su Vaša obitelj i prijatelji doživjeli dan kada ste im priopćili da ste se odlučili zaređiti?**

Činjenica da sam na početku, kao što sam već rekla, izabrala da posvetim jednu godinu djelima milosrđa posvećenim Bogu bila je važna. Nije bilo nagle, iznenadne odluke da ću postati časna sestra, tako da nije bilo iznenađenja. Rekla sam im da bih voljela odvojiti vrijeme kako bih produbila svoju vjeru, tako da je sve bilo postupno. Istina je da moji roditelji nisu poznavali Zajednicu više od toga, ali činjenica da je ona ipak bila prisutna i u Belgiji također ih je umirila, a posebice kada su me došli posjetiti nakon što sam se povukla u Zajednicu u Francuskoj. A kada su vidjeli kuću, ostalu braću i sestre, kada su vidjeli koliko sam sretna, uistinu su se obradovali zbog mene. Moram također dodati da su i moji roditelji uronjeni u vjeru, mole svaki dan i mislim da sam i ja ovo što sam danas velikim dijelom zahvaljujući njima. Mislim da se moja odluka podrazumijevala. Možda je po-

Razgovor sa s. Marie-Emmanuelle Adam iz Zajednice blaženstava u Međugorju

ŽIVIMO U VREMENU MILOSTI

stojala tek sitna zabavna pojedinost: zbog činjenice da sam bila ljubiteljica odbojke s dva treninga tjedno i utakmicom za vikend, mama mi je rekla: „Mogu razumjeti da si ostavila nas radi novog života, ali da si prestala igrati odbojku, e to je bila stvarno velika stvar!“ Danas imam desetero nećakinja i nećaka, a već sam i pratetka. Obično ih imam prilikom običi jednom ili dvaput godišnje. Posljednjih nekoliko godina pokušavala sam dvaput posjećivati obitelj, a prije svega svoje stare roditelje.

■ **Osobno sam jako vezana uz Belgiju i za mene je dirljivo vidjeti da je u Međugorju Belgija prisutna. Paradoksalno, to je zemlja koja je sedam puta manja od Francuske po broju stanovnika, ima ih deset milijuna naspram 70 milijuna koliko ih živi u Francuskoj. No Belgija nažalost prolazi teško razdoblje u vezi s kojim jedan moj prijatelj kaže da su u Belgiji „crkve pune praznih sjedala“. Zašto?**

Mislím da je stanje jednako u mnogim zapadnim zemljama. Riječ je o gubitku osjećaja za Boga i gubitku vjere. Ljudi su možda previše zauzeti, kako nam kaže Djevica Marija, materijalnim stvarima i komforom, što znači da kad nam sve ide dobro u životu i kad smo zadovoljni materijalnim stvarima, malim prolaznim radostima, ne trebamo Boga. A vjera se također vrlo malo prenosi u obiteljima. Nažalost, vidimo da već 50-60 godina vlada velika kriza koja pomalo prožima čitavu Crkvu. Ljudi zaboravljaju Boga, više ne misle da je naš život prolazan i da smo stvoreni za Nebo. I s te točke gledišta Belgija nije nimalo pošteđena. Mnoge su crkve prazne i mnogi su izgubili vjeru, ali unatoč svemu, kao i u mnogim zemljama, vidim da je nešto preostalo. Možda je puno manje ljudi koji idu na misu i koji prakticiraju vjeru, ali oni koji još uvijek mole mole iz uvjerenja, a ne samo zbog tradicije da bi se mogli time hvaliti. Mislím da to ukazuje na to da je ova vjera koja je danas preostala temeljita.

■ **Vrlo sam bliska s prijateljem koji je Belgijanac, a koji se zove François Eliat-Eliat, voditeljem naše udruge Maranatha u Belgiji i istina je to što govorite. Možda nema velike gužve, ali oni koji**

Mons. Hoser je, uz druge zajednice, pozdravio naše prisustvo, odnosno dao svoju suglasnost za našu službenu prisutnost ovdje i da budemo, kao što smo uvijek bili, potpora u pastoralnom radu za hodočasnike u suradnji sa župom. Također je dao dopuštenje da se ovdje u kući mogu slaviti mise. Još uvijek se obavljaju po točnom rasporedu jer je sada pandemija, ali i ako ne bude tako, uvijek smo na raspolaganju za animiranje misa u župi. Dakle u slučaju potrebe, imamo to ovlaštenje da i ovdje možemo slaviti euharistiju.

dolaze na molitvene susrete motivirani su i iskreni u svom pristupu. Belgija je bila velika misionarska zemlja! Imali ste misionare posvuda i napravili nevjerovatno posao. Pripadate li optimistima ili pesimistima?

Zaista sam optimist, jer kada radite s Gospom ovdje u Međugorju, možete biti samo na strani optimista! Ona uvijek kaže: *Živimo u vremenu milosti*. To ne znači da ovo nisu toliko teška vremena kakvih je bilo kroz povijest

Crkve. No ja uistinu vjerujem, kao što Ona obećava, da će na kraju Njezino Bezgrješno srce pobijediti i da sada moramo biti ustrajni u svojoj vjeri i stalnoj molitvi, živjeti onako kako Ona traži od nas kako bismo bili sigurni da nas na kraju čeka pobjeda. Dakle, kada je netko siguran u pobjedu, kada je siguran u trijumf Njezina srca, tada može biti samo na strani optimista.

■ **Ako te riječi dolaze od Vas, nadam se da će ljudi poslušati. Mons. Léonard je srce pokreta Maranatha-Conversion i poveo nas je u nesvakidašnju pustolovinu, a prema Vama gaji posebnu naklonost. Kako ste se upoznali?**

Potječem iz njegove biskupije Namur-Luksemburg. Kada sam bila tinejdžerica, mons. Léonard radio je sjajan posao jer je doista posjećivao župe svoje biskupije. Također je predvodio euharistiju tijekom molitvenih susreta; bio je uistinu prisutan. Sudjelovala sam u različitim slavljenjima i imala sam priliku vidjeti ga izbliza, a sami znate koliko pažnje poklanja ljudima. On je taj koji pristupa ljudima, pozdravlja ih i pita ih kako se zovu. Uz to, ima izvanredno pamćenje tako da se sjeća imena osobe i odakle je. I tako sam kroz susrete, zato što je dolazio kod nas ili što sam sudjelovala

na kršćanskim okupljanjima, imala različite prilike upoznati ga i razmijeniti koju riječ s njim. Poznaje i neke članove moje obitelji. Poslije sam mu govorila o svojoj želji da uđem u Zajednicu i posjećivala ga da mu pričam o svom iskustvu nakon zaređenja. Ostali smo u kontaktu i u zajedništvu srdaca jer me je, unatoč svome pretrpanom rasporedu, darovao prihvativši predvoditi euharistiju mojih doživotnih zavjeta. Molio je za mene na dan moga posvećenja konačnim zavjetima. Bio je to jako veliki dar za mene. Zato je on uvijek prisutan u mojoj molitvi, a znam i da on moli za mene i za sve druge jer gaji veliku ljubav prema Gospodinu. On je zaljubljenik u Isusa. To je dragocjen dar za sve nas.

■ **Maloprije ste mi rekli da ste morali odustati od odbojke kada ste postali redovnica, ali gdje ste naučili tako dobro pjevati i svirati gitaru?**

To se jednostavno događa u životu Zajednice! Istina je da u mojoj obitelji svi jako vole glazbu. Voljeli smo pjevati u zboru nedjeljom. Imam obitelj u kojoj svi vole pjevati i svirati neki instrument, a kada sam ušla u Zajednicu, prirodno je da sam zatražila da animiram liturgiju, služenja i mise. A što se tiče gitare, zapazila sam da je u Međugorju i to potrebno jer nije dovoljno samo pjevanje bez instrumentalne pratnje s mnoštvom ljudi. To su bile okolnosti zbog kojih sam naučila svirati gitaru, iako to nisam planirala. To je proizašlo iz potrebe na koju sam naišla.

■ **Kao poklon hodočasnica da im pomognete uroniti u molitvu?**

Nadam se! Radujem se što mogu animirati misu i jako sam sretna kada i oni zdušno sudjeluju s nama.

■ **Kako se dogodilo da dođete živjeti u Međugorje? Pretpostavljam da bi još netko iz Vaše Zajednice volio da je ovdje! Kako to da ste došli upravo Vi?**

Rekla bih da je na mom putu to bio jedan mali Gospodinov znak za mene. Već sam u istoj kući u Francuskoj boravila 10 godina i normalno je promijeniti boravište nakon nekog vremena. Razne su mi poglavarice tada sugerirale da molim kako bih osjetila što je u mom srcu i nakon što vidim sve kuće u Zajednici, da

različim u kojoj se najbolje vidim. Za tu sam nakanu molila godinu dana, ali mi je u srcu bilo samo Međugorje, zato što sam upravo ovdje upoznala Zajednicu, ovdje je sve započelo. Željela sam kratku stanku, ne pravi odmor, nego godinu dana u Međugorju nakon čega bih 10 godina provela negdje drugdje. Dogodilo se da sam stigla u Međugorje kada je postojala potreba da se pomogne francuskom pastoralu i onda se služenje pretvorilo u dvije, tri, četiri godine i tako dalje. Ovdje sam već 12 godina, ali ponavljam, kada sam svojoj poglavarici rekla da bih bila sretna da odem u Međugorje, ona je odmah pristala. Zaista sam u tome vidjela mali znak od dobrog Gospodina, ali posebice od Djevice Marije koja mi je ponovno htjela poručiti da brine za mene.

■ **Koliko vas je danas u Zajednici blaženstava ovdje u Međugorju?**

Trenutno nas je zbog pandemije vrlo malo. Ali prije početka pandemije bilo nas je uvijek sedmero-osmero. Ja sam sada možda jedna od dvoje ljudi koji su najduže u kući, jer to pomalo ovisi o potrebama Zajednice. Ali istina je da nam, zbog raznih nacionalnosti, ovdašnji tim omogućuje upoznavanje hodočasnika na različitim jezicima. Imamo sestru iz Poljske, Njemačke, Italije, još jednu sestru iz Francuske koja je stigla, što nam omogućuje da dopremo do što većeg broja ljudi. Rekla bih da je 7-8 osoba dobro za održavanje kuće kada ima puno hodočasnika, jer su onda u funkciji sve kućne službe, kao i naš bratski život, liturgija, rad i molitva. I dobro je da nas je toliko kako bismo mogli obavljati sve dužnosti. Dani su ispunjeni između službi i služenja hodočasnica i svim drugima.

■ **Međugorje još uvijek nije svetište, a Zajednica blaženstava prisutna je već 30 godina. Dugi niz godina bili ste ovdje bez ikakvog službenog kanonskog statusa. Kakav je sada vaš status nakon što je mons. Hoser puno radio sa zajednicama prisutnima u Međugorju?**

Mons. Hoser je, uz druge zajednice, pozdravio naše prisustvo, odnosno dao svoju suglasnost za našu službenu prisutnost ovdje i da budemo, kao što smo uvijek bili, potpora u pastoralnom radu za hodočasnike

u suradnji sa župom. Također je dao dopuštenje da se ovdje u kući mogu slaviti mise. Još uvijek se obavljaju po točnom rasporedu jer je sada pandemija, ali i ako ne bude tako, uvijek smo na raspolaganju za animiranje misa u župi. Dakle u slučaju potrebe, imamo to ovlaštenje da i ovdje možemo slaviti euharistiju.

■ **Hodočasnici koji dolaze vežu se uz Vas. Postoji ta naklonosti koja je stvarna i često se vraćaju. Dakle, to oblikuje veliku duhovnu obitelj. Kako čuvate tu povezanost? Teško je ostati u kontaktu sa svima koji Vam žele nešto reći. Kako to uspijevate?**

Za mene je to možda jedna od poteškoća u pastoralu. Istina, to je i dar, ali u mnogim drugim kućama imamo kontakte s ljudima izvana, s ljudima koji nas posjećuju, i kada žive u blizini možemo ih vidjeti ih češće od hodočasnika koji se općenito vraćaju jednom ili dvaput godišnje i s kojima rjeđe kontaktiramo iz godine u godinu. Željeli bismo upravo suprotno, više zadržati vezu i pratiti taj odnos prijateljstva s onima koji se češće vraćaju. Izravnije smo povezani i s vodičima hodočašća. Mogu nas kontaktirati i zatražiti različite informacije ili nam javiti da bi htjeli doći sa skupinom na katehezu ili nas pitati za misu itd. To je vrsta kontakta koji možemo zadržati. Zatim putem e-pošte ili telefona uvijek možemo komunicirati s malom skupinom ljudi. Ali istina je da većini u pastoralu predstavlja granicu kad ih vidimo pet dana i onda odu.

■ **Koja je Vaša uloga danas u Zajednici blaženstava u Međugorju? Koji je Vaš posao?**

Ispostavilo se da mojoj poglavarici ove godine ističe mandat i zamolili su me da preuzmem odgovornost za ovdašnju kuću i za naš mali tim. Potom su me zamolili da budem podrška i u ogranku sestara budući da sam sada i regionalna poglavarica. Dakle, tu je glavna poglavarica koja oko sebe ima regionalne poglavarice koje će je podržati, obilaziti različite kuće i pratiti sestre na terenu. Između lokalne poglavarice zadužene za terenski rad i glavne poglavarice postoji regionalna poglavarica, tako da sam dio tima koji prati 40 sestara koje su u šest različitih zemalja. Naravno da bih ih također trebala posjećivati, ali zbog pandemije u ovom trenutku teško je putovati. Nasreću, danas možemo lako komunicirati putem interneta.

■ **Kakvi su Vaši kontakti s Hrvatima u zemlji i kakvi su kontakti Zajednice s drugim zajednicama prisutnima u Međugorju?**

Rekla bih da u pravilu, bilo s ovdašnjim pukom, bilo s franjevcima, bilo s drugim zajednicama, mi zaista imamo odnose pune poštovanja i povjerenja, čak i ako se ne nalazimo na kavi svaki tjedan. Osjećamo da smo dio ove obitelji oko Gospe koja u konačnici korača u istom smjeru. Svi smo tu da pomognemo Djevici Mariji da svoju poruku prenese svima onima koji dolaze ili svima onima koji se žele pridružiti putem medija i rekla bih da je to zajedništvo srdaca, ali i molitva jednih za druge. Poslije ćemo naravno s jednom ili drugom osobom tješnje surađivati i za potrebe župe, kao što su kontakti s franjevcima u raznim službama na pastoralnoj razini, kontakti sa zajednicama te kontakti s ovdašnjim žiteljima koji ovisi i o našem timu sestara.

Želimo nasljedovati MARIJU

TEREZA
GAŽIOVA

U postu i molitvi se srce otvara Bogu i ljudima. To je vrijeme milosti, obraćenja i obnove odnosa prema sebi, drugima, Bogu i prirodi. Bog snažno progovara u molitvi preko svoje riječi, preko osoba koje nas okružuju, preko kruha, preko zvuka, preko „običnih“ događaja i preko kamena i sunca. U milosnoj šutnji sve nam počne govoriti o Bogu i Njegovoj ljubavi. To iskustvo su doživjeli mnogi na seminaru posta, molitve i šutnje koji se održao u Međugorju od 24. do 29. listopada 2021. za skupinu hodočasnika iz Latvije. Seminar je vodio fra Marinko Šakota. Svaki sudionik je spoznao nešto novo, doživio neku vrstu duhovnog otkrića te je donio konkretnu odluku za sebe. Neki su svoja iskustva podijelili i s nama.

DIANA

„Tijekom seminara sam naučila da kada molim samo za neku svoju sebičnu, usku nakanu to nije ono što Bog od mene očekuje. Treba ići dublje, moliti za dar vjere, nade i ljubavi. Shvatila sam da je moje poslanje posebno moliti za one koji još nisu iskusili Božju ljubav. Također sam shvatila koliko je važna molitva jednih za druge. Ovih dana dogodilo mi se sljedeće: prolazila sa pored jedne sobe i vrata su bila odškrinuta. Čula sam kako se bračni par šapćući svađao. Navečer sam otišla na misu i molila za njih. Sutradan, kad sam ih vidjela, držali su se za ruke. U srcu mi je bilo tako toplo. Ovime želim reći koliko je važno moliti za druge, motriti i primjećivati što je drugima potrebno. Moje srce je postalo osjetljivije na potrebe bližnjih.“

JANIS

„Na seminaru posta sudjelujem već četvrti ili peti put, ali sada sam po prvi puta čuo da se trebam pomiriti sa sobom. I dogodilo se. Bio je to snažan trenutak za mene. Iskreno se nadam da ću moći nastaviti živjeti u tom miru.“

Dogodilo mi se još nešto jako posebno. Zaljubio sam se! Onako kako se zna zaljubiti mlad momak – ja sam se zaljubio u svoju ženu. Gledam ju skroz kroz ružičaste naočale. Bože, hvala Ti!“

IVETA

Moj muž je najljepši, najzgodniji...i ja sam njega ovdje zavoljela u Božjoj ljubavi.

Janis i Iveta

Što ću još ponijeti sa sobom?

Shvatila sam da moram svakodnevno čitati Sveto pismo. Kod kuće molim, postim, ali nisam čitala Božju riječ. Slušajući ovdje predavanja, zaljubila sam se u nju. U Bibliji se skriva veliko blago. Seminar mi je pomogao naučiti čitati Sveto pismo novim očima, da otvorenim srcem u biblijskim pričama prepoznajem sebe.“

SANDRA

„Volim promatrati ljude kada misle da ih nitko ne gleda. Kada promatram posvećene osobe ili osobe koje žive u zajednicama, želim otkriti da li se njihova djela podudaraju s nji-

hovim riječima. I ono što sam ovdje vidjela, svidjelo mi se. Na primjer, s kakvim se poštovanjem te osobe odnose prema Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, kako se mladi iz zajednice odnose prema bolesnima, slabima: žive onako kako i govore. Mislim da to Gospa mijenja srca svoje dječice koja joj se posve predaju te sam i ja poželjela postati jedno takvo njeno dijete.“

AIVAR

„Bilo mi je važno zašutjeti i ući u dubinu, upoznavati Boga Oca ljubavi i učiti se pouzdati u Njega. Naime, u životu sam uvijek imao poteškoće prihvatiti i voljeti ljude jer sam živio u zajednici gdje je bilo alkoholičara i osoba s mentalnim poteškoćama te sam ljude automatski dijelio na dobre i loše: ovaj čovjek je jako zao, ovaj me je povrijedio, ovaj mi je nesimpatičan itd. Želio sam se osloboditi takvih reakcija. I onda, kad je na seminaru bilo govora ne samo o prihvaćanju sebe već i o prihvaćanju drugih onakvih kakvi jesu, shvatio sam da taj svoj problem trebam predati Bogu i puno moliti za ljubav prema drugima.“

NATASHA

„U mom srcu sada postoji samo jedna riječ pisana velikim slovima, a to

Aivar

Inese

je ZAHVALNOST. Na seminaru sam shvatila da je ova riječ beskrajna kao i sam Bog koji je beskonačan. Osjetila sam potrebu zahvaljivati. I zahvaljivala sam mu za sve male i velike stvari u mom životu.“

SIMONA

„Gospodin mi je pokazao moje srce u istini. Pokazao mi je slabosti na kojima moram raditi. Na Podbrdu sam vrlo snažno osjetila Gospinu prisutnost i dobila sam odgovore na neka moja pitanja. Osjećam veliku zahvalnost.“

INESE

„Kada se vratim kući, želim biti u boljim odnosima sa svojim najdražima. Želim nasljedovati Mariju. Također, ovdje sam htjela naučiti postiti i mislim da jesam. Jako su mi se svidjela i predavanja fra Marinka. Iz njih sam shvatila da ako smo s Marijom i Isusom, s nama će sve biti u redu. Sve naučiti i razumjeti ne možemo – za to bi morali živjeti tisuću godina te je stoga u životu najvažnije biti strpljiv sa sobom i s drugima i moliti za dar ljubavi. I Bog će nam pomoći.“

ADAM

„Prvo – kad smo jeli domaći međugorski kruh sa sjemenkama, bila

je to prava gozba. I drugo – shvatila sam da je za život dovoljno samo nekoliko riječi. Riječi su moćne. Važno ih je mudro izgovarati, cijeniti svaku riječ koju izgovaramo.“

CASPAR

„Za mene je poseban doživljaj bila molitva križnoga puta na brdu Križevac. Tada sam doživio nešto neopisivo... shvatio sam da je Bog samo ljubav.“

Od kad sam prije nekog vremena prihvatio međugorsku Gospu za svoju Majku osjećam da me ona vodi i čuva i da me je dovela k svome Sinu Isusu.

Doživio sam i ljubav Oca nebeskoga, koji nam je poslao svoga Sina da nas spasi i uči ljubiti. Počeo sam s Njim razgovarati kao sa svojim ocem jer znam da je On uvijek sa mnom i da me sluša kao svoje malo dijete. Hvala.“

LIENE

„Na seminaru sam shvatila da mi je u životu nedostajala sposobnost slušati srcem te da je stoga u meni bilo puno straha i tjeskobe. Nisam mogla oprostiti ni sebi ni drugima. Odlazim s dubokim mirom u srcu, jer sam osjetila Božju ljubav koja oprašta.“

BAIBA

„Hvala za molitvu i šutnju. Hvala za post – shvatila sam da je proždrljivost veliki grijeh. Našla sam duševni mir, duša mi je ozdravila i uskladila sam se sa sobom. Iskusila sam da je molitva radost. Molitva krunice, sveta misa, klanjanje – sve mi je to došlo kao blagoslov za neki veliki Božji naum koji On ima sa mnom. Nedavno sam pročitala knjigu fra Slavka Barbarića "U školi ljubavi".

Caspar

Vrijednost ove knjige je neopisiva! Na seminaru postala sam doživljaj da je sve što piše u knjizi istina.

Vraćam se kući sa našom ljubljenu medugorskom Majčicom u srcu.“

XENIA

„Željela bih reći veliko hvala Gospodinu na prigodi sudjelovanja na seminaru postala gdje sam uživala u Njegovoj ljubavi kroz jednostavnost. Ovih pet dana koja sam provela u Međugorju u postu i šutnji bilo je za mene nešto posebno, neviđeno, neopisivo.“

Shvatila sam da me Bog poziva da mu se potpuno predam, da želi da mu dopustim da me vodi kako bih odbacila sve predrasude i stereotipe. Tijekom cijelog seminara odzvanjale su u mom srcu riječi: Isuse, uzdam se u Tebe!

Samoća u šutnji mi je jako pomogla da kroz razmatranje Božje riječi osjetim kako me Isus poziva da svjedočim o Njegovoj bezgraničnoj ljubavi. Na tom sam mu pozivu silno zahvalna! Naime, budući da sam mlada, uvijek sam sumnjala u uspjeh onoga što radim, da me nitko neće shvatiti ozbiljno itd... A onda mi je ovdje Bog kroz Sveto pismo progovorio: 'Nitko neka ne prezire tvoje mladosti, nego budi uzor vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći. Dok ne dođem, posveti se čitanju, poticanju, poučavanju.' (1 Tim 4, 12-13)

I ja sam shvatila da je to je puno, puno važnije od onoga što drugi misle i govore o meni!

U Međugorju sam također dosta promatrala ljude koji su se cijeli predali Isusu i shvatila što to zapravo znači. Zato i ja želim živjeti svetim životom u Isusu, ne samo živjeti da bi radila i zarađivala novac, nego živjeti da bi kroz rad mogla ljubiti Boga!

Za ovo kratko vrijeme su moja vjera, ljubav i mir ojačali. U srcu sada nosim mir koji dolazi od Isusa koji nije sličan ničemu na ovoj zemlji, nadnaravan je i neopisiv. Nisu prazne riječi da moje misli i srce nakon ovog seminara potpuno pripadaju Gospodinu jer istinski želim da beskrajna Božja ljubav uvijek teče kroz mene kako bih bila svjetlo u ovom svijetu.“

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Ljudski je život divna pustolovina. Usprkos bremenu patnje i razočaranja što ih sa sobom nosi, nudi nam razvitak svih naših sposobnosti za ljubav i radost. Zato nemojmo pokušavati programirati svoju sreću, nego učimo prepoznavati i prihvaćati pozive.

M
INFORMATIVNI
CENTAR MIR
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici
www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Dani kruha u vrtiću sv. Mala Terezija

Bijakovići – Međugorje. Prema planu i programu vrtića, mjesec je listopad predviđen za teme o jeseni i danima kruha, odnosno zahvalnosti za sve plodove zemlje. Prošlih je godina kulminacija „Dana kruha“ bila svečana priredba djece za njihove roditelje, a nakon toga bi bilo kušanje pekarskih proizvoda uz druženje. Kako su epidemiološke mjere izmijenile dosadašnje vrtićke prakse, tete odgajateljice predvođene voditeljicom vrtića, tetom Darijom Juričić, nisu se dale smesti, nego su djeci izradili 'unutarnji program' obilježavanja ovog tako lijepog dana. Tako su djeca 18. 10. imala prezentaciju kuhara vrtića, Nikice Ostojića, koji im je pojasnio svoje zanimanje, a zatim i pravila serviranja pribora za jelo i njegovo korištenje. 21. 10. je bio „pizza dan“ – kuhar Nikica pokazao je djeci kako se pravi pizza, a zatim su je u kuhinji vrtića doista napravili i svi su se lijepo pizzom počastili. Dan za palaćinke je bio u ponedjeljak, 25. 10., kada je voditeljica vrtića, teta Darija, za svu djecu i tete ispekla palaćinke koje su bile desert nakon ručka. Vrhunac i završetak Dana kruha bio je u četvrtak 28. 10. kada su roditelji djece donijeli peciva i kolače s kojima su se djeca uz pjesmu i druženje počastila, a na kraju dana, ispred vrtića je organizirana prodajna izložba prigodnih darova koje su tete s djecom osmislile za njihove roditelje. Od dobrovoljnih priloga „izložbe“ nadopuniti će se radni i didaktički materijal za vrtićke skupine.

Tako se ugodno spojilo s korisnim, a tete iz vrtića se posebno zahvaljuju roditeljima na pruženoj podršci i razumijevanju!

Hodočasnici iz New Jerseyja (USA): Ovoga nema nigdje drugdje u svijetu

Vlč. Ariel Hernandez (47 godina) je porijeklom iz Argentine, ali je trenutno na službi u rimokatoličkoj biskupiji Camden u New Jerseyju u Sjedinjenim Državama, koja se sastoji od 62 župe i oko 475 000 katolika u južnim državama New Jerseyja u okruzima Atlantic, Camden, Cape May, Cumberland, Gloucester i Salem.

Stigao je u Međugorje na hodočašće od subote 29. listopada do petka 5. studenog 2021. s grupom od petnaestak svojih župljana. Među njima su i njegova sestra i njezin zaručnik koji su stigli iz Argentine i koji su kao i većina hodočasnika, po prvi put u Međugorju.

Međugorje je za njih posebno mjesto u koje dolaze redovito jedanput godišnje od 2002. godine. „Kada se dođe jedan put, to te tako promjeni i mi osjećamo kako smo ovdje kao kod kuće, kako je ovdje Nebo i ovdje je sve!“ – kaže vlč. Ariel koji je zahvaljujući Kraljici Mira i postao svećenik u biskupiji Camden. I zato je obećao Gospi da će dokle god bude živ i zdrav, dolaziti ovdje k njoj kako bi joj zahvalio za dar svećeništva i mogućnost pomaganja svojim ljudima iz Latinske Amerike.

Obično bi dolazili u većim grupama od 40-50 osoba, ali su se sada zbog pandemije odlučili doći u manjem broju kako bi izvidjeli kako će sve proći s putovanjem, i sretni su da sve ide normalno. Također su prije kombinirali putovanje u Međugorje s obilaskom nekog drugog marijanskog svetišta u Evropi (Fatima, Lourdes...), ali su ovaj put, također zbog pandemije, odlučili sve dane ostati u Međugorju, uz eventualni posjet crkvama u okolici.

Povratne avionska karta iz Philadelphije preko Frankfurta do Splita i natrag koštala ih je oko 1400 dolara. Većina ih je žarko željela doći pa su si to mogli uštedjeti, a njegovoj sestri i zaručniku su onda zajednički pomogli novčano tako da mogu platiti svoje putovanje iz Argentine u Ameriku pa zatim ovdje.

„Ja nalazim u Međugorju nešto što ne nalazim nigdje drugdje u svijetu: obiteljsko zajedništvo i religioznost koju ovdje ljudi još uvijek imaju u venama. Ne kažem da ljudi u Sjever-

noj Americi nisu religiozni, jesu, ali njihova religioznost je puno više u njihovim riječima nego u načinu na koji oni žive. Ne postoji mjesto koje ima ovakvu molitvu klanjanja kao u Međugorju, gdje se ispovijeda kao u Međugorju i obitelji koje su nas primile koje se ponašaju prema nama – kao da smo članovi njihovih obitelji. Ne, toga nema u svijetu!

Također ovdje još vidim živu vjeru u Isusovu mističnu prisutnost u Presvetom oltarskom sakramentu. U Americi ljudi to teoretski znaju, svećenici im o tome govore, ali ta je spoznaja negdje u glavi, a ne u srcu. Također, kod nas je puno protestanata pa je jak njihov utjecaj više na proučavanje Biblije. Nema molitve krunice ni štovanja BDM, što ostavlja određenu prazninu u njihovoj duhovnosti, a onda i na ljude koji to slijede. Zato se mi trudimo u naše župe donijeti Međugorje. Naša zemlja nas treba i na nama je velika odgovornost i imamo još toliko puno posla!“ – zaključio je vlč. Ariel Hernandez.

Obiteljska duhovna obnova za hodočasnike iz Austrije

Zadnji tjedan listopada u Međugorju je obično obilježen brojnim dolaskom austrijskih hodočasnika. To je zbog toga što 26. 10. U Austriji dva dana slave Dan državnosti, praznike koje zatim spoje s vikendom i tako dobiju više dana koje rado iskoriste za nekakvo putovanje. Oni koji vjeruju, najčešće tada hodočaste u Međugorje. Ove godine, unatoč pandemiji, bilo je oko 12 autobusa hodočasnika iz Austrije. Među njima bila je jedna zanimljiva grupa koju su vodili braćni par SCHALLAUER. Na hodočašću od 23. do 28. listopada 2021. bilo ih je 42. Grupu su sačinjavale obitelji s djecom i ovo je bilo njihovo obiteljsko hodočašće organizirano poput duhovne obnove za roditelje i djecu.

Statistike za listopad 2021.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 106 400
Broj svećenika koncelebriranih: 2846 (91 dnevno)

CHRISTIAN I DANIELA SCHALLAUER koji žive blizu Linza u braku su od 2002. Roditelji su petero djece, četvero živih i jednog anđela na nebu. Christian je po zanimanju tehničar i radi u jednom poduzeću, a Daniela je već 16 godina s djecom. Christian je također završio dvogodišnje školovanje u Biskupiji Salzburg za Obiteljskog savjetnika te dvogodišnji fakultet o 'Teologiji tijela' Ivana Pavla II. Kao braćni par imaju licencu akademije Dr. Josef Rötzer držati duhovne obnove i seminare na temu prirodnog planiranja obitelji. Također sudjeluju u radu nekoliko katoličkih on-line magazina i medija.

Sva ova materija je i te kako korisna za supružnički i obiteljski život. I oni su to namjerno izabrali kako bi imali znanstvene temelje i temelje crkvenog nauka kojima bi mogli potkrijepiti svoja katolička i vjerska uvjerenja.

Sve to dodatno je 'začinilo' iskustvo Međugorja. Naime, Daniela je s njihovim sinom 2011. godine na poziv prijatelja prvi put došla na hodočašće u Međugorje. Ono ju je toliko ojačalo, toliko ju je učinilo radosnom i toliko ju je povezalo s njihovim sinom Davidom; toliko su bili u duhu ojačani da su odlučili slijedeće godine doći svi, kao obitelj. Na tom hodočašću su iskusili koliko ih je sve ojačalo u obiteljskoj povezanosti i odnosima, te duhovnosti, a sam voditelj Günter koristio ih je kao pomoćnike i animatore za manju djecu u grupi. Nakon još dva zajednička hodočašća s Günterom, on im je rekao da bi bilo vrijeme da oni sami započnu organizirati svoje grupe.

„Poput fra Slavka i mi smo uvijek provjeravali da li neku našu ideju i Gospa želi. Tako smo i sada sjeli i molili i zaključili: 'Gospe, mi krećemo na hodočašće, ali ako ti napuniš autobus hodočasnici! Ako se oni skupe, onda ćemo znati da je to Božja volja i još ako nam pošalješ svećenika koji će nas duhovno voditi, jer mi nismo htjeli ići bez svećenika!'“ – pripovijeda Christian. I autobus se napunio, a na sam dan puta došao im je i svećenik vlč. Mattias i tako su krenuli.

„Odmah smo željeli naša hodočašća posebno organizirati tako da budu prilagođena za obitelji – što znači da ne bude puno programa, previše molitve, nego da to bude jedno vrijeme gdje će se obitelji i odmoriti, imati vremena da budu zajedno družeći se uz pizzu, igre, izlete, ali gdje će biti i vrijeme za svetu misu, korisna predavanja i zajedničku molitvu.“ – objašnjava Daniela.

Tako organiziraju npr. da Daniela napravi radionice za djecu na kojima crtaju, prave ručne radove... a za to vrijeme Christian ima predavanje za roditelje na kojima im govori o važnosti sakramenta ISPOVIJEDI I POMIRENJA. Gledaju organizirati za dečke npr. da igraju nogomet, a curice da rade nešto interesantno za njih, ili da im oni pričaju djecu, kako bi braćni parovi mogli biti malo zajedno.

Hodočašća organiziraju već 4 godine trudeći se da bude dva puta godišnje: tjedan prije Uskrsa i sada u listopadu kad je Nacionalni praznik prema kojem imaju dva neradna dana. Osjećaju u srcu kako je ovo posebno vrijeme u kojem treba ojačati obitelji, kako bi mogle pravu katoličku vjeru i ljubav prenositi na svoju djecu i osposobiti ih da se odupru izazovima sve bezbožnijeg svijeta.

Pariški nadbiskup Michel Aupetit slavio misu u Međugorju: Kristovo kraljevstvo je vaše srce

Pariški nadbiskup mons. Michel Aupetit večeras (26. listopada) je u Međugorju predslavio svetu misu. Koncelebrirao mu je 39 svećenika. Pariška nadbiskupija organizirala je hodočašće u Međugorje, a uz nadbiskupa Aupetita bila su još četvorica svećenika i 54 hodočasnika. Osvrćući se na današnje evanđelje (Lk 13,18-21), mons. Aupetit govorio je o kraljevstvu Božjem. „Gospodin nam govori o kraljevstvu Božjem. Ali gdje On kraljuje? Za nas kraljevstvo uvijek dogovara nekom teritoriju. Židovi imaju obećanu zemlju. Muslimani, kad su negdje u većini, govore o 'islamskoj zemlji'. Gdje se nalazi teritorij na kojem Isus kraljuje? Ima nas dakle dvije milijarde kršćana, a ne znamo gdje se nalazi Kristovo kraljevstvo? Zato što Kristovo kraljevstvo nije neki teritorij. Kristovo kraljevstvo je vaše srce i ako u njemu ima samo malo ljubavi, budite sigurni da ga Bog dolazi ispuniti svojom ljubavi i onda će to zrno ljubavi narasti, kao gorušičino zrno koje postaje najveće stablo u vrtu. Gospina poruka u Međugorju kaže 'mir, mir, mir', nema nasilja nema osvajanja, nema krvi“, rekao je mons. Aupetit. „Ako Isusa pustimo u naše srce, to može promijeniti cijeli naš život, kao što Gospa kaže kad nas poziva na obraćanje. Kad Isus uđe u neko srce, on mijenja naš pogled na Boga i na druge.

Umjesto da gledamo sve što ne valja kod naše braće i sestara, gledajmo ih kao što ih vidi Isus i znajmo se diviti onome što je kod njih lijepo. Čak i naš posao je preobražen. Kad metete kuću, ako gledate u metlu ili u prašinu, vi ćete očajavati prije nego što i počnete, ali ako mislite na ljude koji će doći u vašu kuću, koji će biti sretni što su dostojno primljeni, posao će vam biti lagan“, rekao je nadbiskup Aupetit, dodajući kako je kraljevstvo Božje u vašem srcu, a da su vrata našega srca ljubav. Nadbiskup Michel Aupetit na kraju je sve pozvao na ljubav.

„Znamo da smo sposobni ljubiti, ljubimo svog braćnog partnera, svoje prijatelje, svoju djecu, roditelje... Ali ta ljubav je uvijek ograničena, jer Isus nam kaže ako ljubite one koji vas ljube, nema u tome ništa posebno. Naša ljubav, kad naiđe na neki otpor, brzo se iscrpi. Ali suprotno tome, kad primimo božansku ljubav, kao što to Isus od nas traži kad kaže: „Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas“, takva ljubav, pa makar bila i maleno zrno, bezgranično raste po Božjoj mjeri“, riječi su kojima je svoju homiliju na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju zaključio pariški nadbiskup mons. Michel Aupetit. Cijelu homiliju poslušajte u audiozapisu. „Velika je radost što je s nama nadbiskup Aupetit sa svojim hodočasniciima. Hvala Vam za Vaš dolazak i Vaše riječi koje ste nam uputili“, zahvalio mu je na kraju misnog slavlja međugorski župnik fra Marinko Šakota.

Je li sazrelo vrijeme za pokretanje priznanja svetosti života fra Slavka Barbarića?

Primjer SVETOSTI

MJESEC STUDENI OTVARA NAM SE VELIKOM SVETKOVINOM SVIH SVETIH KOJA NAS POTIČE NA PROPIKIVANJE O TOME ŠTO ZAPRAVO ZNAČI BITI SVET I KAKO SE SVECEM POSTAJE! U svojoj zadnjoj poruci od 25. 10. 2021. Gospa opet ponavlja ono što je tako puno puta već poručila: da ju je Bog zato i poslao k nama da nam pomogne na putu svetosti! Svetost je dakle naš cilj. Taj cilj ne postiže se lako jer biti SVET znači biti „potpuno drugačiji od logike svijeta i ljudi!“ Možda je i to jedan od razloga zbog čega su kasnije kanonizirani sveci tijekom života nailazili na mnogobrojne protivštine, nepriznavanja, progone... jer oni su jednostavno živjeli po nekoj drugoj „višoj“ logici koju prosječne mase ljudi ne mogu razumjeti. A sve ono što se ne razumije, obično se osuđuje i gleda neprijateljski. Tek ono što iza tih „prognanika“ ostane, poput njihovih djela i čuda po njihovom zagovoru, kasnije svjedoči o Božjoj svetosti koja je u njima prebivala. Od smrti fra Slavka Barbarića prošla je 21 godina. Sva njegova djela i dalje stoje, a o čudima po njegovu zagovoru također se priča... Hoće li to biti dosta da se u drugi plan stave njegove „neprilagođenosti mentalitetu ovoga svijeta“ te da se konačno nešto pokrene u priznavanju svetosti njegova života?

12. rujna 2021. u varšavskoj crkvi Božje Providnosti časni sluga Božji kardinal Stefan Wyszyński, poljski nadbiskup i kardinal Gniezna i Varšave, primas Poljske, branitelj ljudskog dostojanstva i prava, proglašen blaženim, a na čast oltara uzdignuta je Majka Elżbieta Róza Czacka, slijepa redovnica, utemeljiteljica Kongregacije sestara franjevki Službenica Križa i Centra Laski za obrazovanje slijepice djece i dijalog s nevjernicima. U Španjolskom gradu u Córdoba 16. listopada 2021. blaženima su proglašeni otac Juan Elías Medina i 126 suputnika, koji su stradali tijekom Španjolskog građanskog rata. Od skupine blaženih u Córdoba 79 je bilo svećenika, 39 laika, 5 sjemeništara, a 4 redovnika. Gotovo svi su bili zatvoreni prije mučeništva. U nedjelju 24. listopada u Riminiju, u katedralnoj bazilici Santa Colomba, prefekt Kongregacije za kauze svetaca Marcello Semeraro predvodio je misu za proglašenje blaženom Sandre Sabbatini, koja je umrla 1984. godine u dobi od 22 godine. Duhovna kći don Oreste Benzija, osnivača zajednice Papa Ivan XXIII. (Comunità Papa Giovanni XXIII), Sandra je svoj kratki život posvetila pomaganju invalidima i ovisnicima o drogama. Kada je jednom članu zajednice, Stefanu Vitali, bio dijagnostičaran neizlječivi tumor, don Oreste je predložio da se mole Sandri za zagovor ozdravljenja, i doista, Stefano je doživio milost čuda koji je bio potreban dokaz za Sandrino proglašenje blaženom.

NOVI BLAŽENICI U CRKVI

Samo u par zadnjih mjeseci naša Katolička Crkva postala je bogatija za veliki broj blaženika. Tako je

12. rujna 2021. u varšavskoj crkvi Božje Providnosti časni sluga Božji kardinal Stefan Wyszyński, poljski nadbiskup i kardinal Gniezna i Varšave, primas Poljske, branitelj ljudskog dostojanstva i prava, proglašen blaženim, a na čast oltara uzdignuta je Majka Elżbieta Róza Czacka, slijepa redovnica, utemeljiteljica Kongregacije sestara franjevki Službenica Križa i Centra Laski za obrazovanje slijepice djece i dijalog s nevjernicima. U Španjolskom gradu u Córdoba 16. listopada 2021. blaženima su proglašeni otac Juan Elías Medina i 126 suputnika, koji su stradali tijekom Španjolskog građanskog rata. Od skupine blaženih u Córdoba 79 je bilo svećenika, 39 laika, 5 sjemeništara, a 4 redovnika. Gotovo svi su bili zatvoreni prije mučeništva. U nedjelju 24. listopada u Riminiju, u katedralnoj bazilici Santa Colomba, prefekt Kongregacije za kauze svetaca Marcello Semeraro predvodio je misu za proglašenje blaženom Sandre Sabbatini, koja je umrla 1984. godine u dobi od 22 godine. Duhovna kći don Oreste Benzija, osnivača zajednice Papa Ivan XXIII. (Comunità Papa Giovanni XXIII), Sandra je svoj kratki život posvetila pomaganju invalidima i ovisnicima o drogama. Kada je jednom članu zajednice, Stefanu Vitali, bio dijagnostičaran neizlječivi tumor, don Oreste je predložio da se mole Sandri za zagovor ozdravljenja, i doista, Stefano je doživio milost čuda koji je bio potreban dokaz za Sandrino proglašenje blaženom.

PAULA TOMIĆ

...DILJEM SVIJETA FAR SLAVKO UŽIVA UGLED SVETOSTI. TO SE VIDI PO BROJNIM SVJEDOČANSTVIMA LJUDI KOJI PRIČAJU KAKO OSJEĆAJU NJEGOV ZAGOVOR, BLIZINU, KAKO IH I DANAS NOSI NEKA NJEGOVA RIJEČ, SAVJET... KAKO I DANAS NALAZE INSPIRACIJU U NJEGOVIM KNJIGAMA.

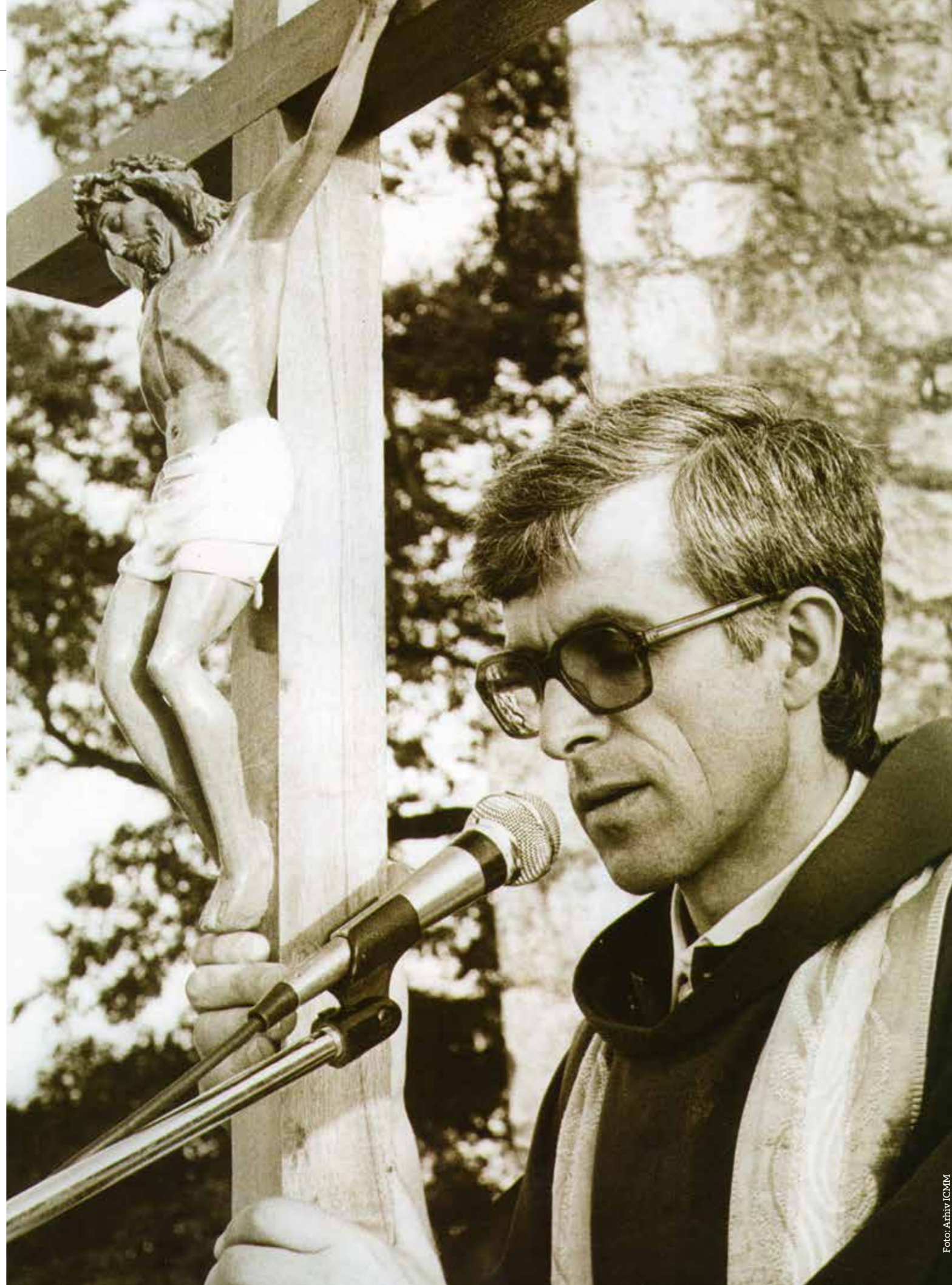

Foto: Arhiv JCM

ČESTO PITANJE: KADA ĆE KRENUTI PROCES KANONIZACIJE FRA SLAVKA BARBARIĆA?

Hodočasnici koji ovdje dolaze iz cijeloga svijeta u Međugorju se upoznaju s povijesti Gospina ukazanja, nastanka molitvenog i duhovnog programa župe te ostalim humanitarnim aktivnostima i redovničkim zajednicama koje u župi djeluju. Neizostavno se uz većinu toga spominje ime fra Slavka Barbarića koji je bio, ako ne začetnik svega, onda barem idejni pokretač. Kada čuju o svim njegovim idejama, mislima, duhovnim savjetima i životnim primjerima, ne čudi njihovo često pitanje kada će se pokrenuti postupak i njegove kanonizacije.

Naravno da je odgovor kako to nije baš tako jednostavno. Svetost je naime samo zadnji od ukupno četiri stupnja sveukupnog procesa kanonizacije. Tako kandidat treba najprije biti uzdignut na čast slugu Božjeg (servus Dei), zatim dekretom o herojstvu krjeposti ili o mučeništvu bude priznat kao časni (venerabilis) a nakon toga blaženim (beatus), u procesu koji se naziva beatifikacijom.

Prvi stupanj – 'sluga Božji' postaje se dekretom mjesnog ordinarija po dopuštenju Svete Stolice (nihil obstat), kojim se uvodi kauza kanonizacije i naređuje pokretanje biskupijskog postupka. Nakon što je pozitivno završena prva faza procesa, biskupijska, započinje tzv. rimska faza. Ako prema mišljenju stručne komisije, koja se sastoji od teologa, kardinala, biskupa i Kongregacije za kauze svetih, kandidat za beatifikaciju bude ocijenjen dostojnim, tj. da je živio tri teološke krjeposti (vjeru, ufanje i ljubav) i četiri kardinalne krjeposti (razboritost, pravednost, jakost i umjerenost), onda ta ista Kongregacija s ovlašću Rimskog prvosvećenika sastavlja dekret o herojstvu krjeposti ili o mučeništvu kojim se kandidat naziva časnim (venerabilis). Da bi taj isti kandidat bio proglašen blaženim, traži se da je prošlo najmanje pet godina od njegove smrti, osim ako Rimski prvosvećenik ne dadne oprost od traženih godina te da već postoji čudo po zagovoru slugu Božjeg. Za proglašenjem blaženim nekog mučenika čudo nije potrebno.

Završni stupanj kanonizacije jest proglašenje svetim dosadašnjeg blaženika. I u ovoj završnoj fazi, da netko postane svet, uvjet je isti kao za beatifikaciju. A to je postojanje čuda. Čudo se mora dogoditi nakon službene beatifikacije blaženika. U ovom slučaju postojanje čuda se traži i za blaženika ispovjedao- ca i blaženika mučenika. Kada je utvrđeno postojanje čuda prema zakonskim odredbama, onda slijedi svečani čin kanonizacije, kojeg uvijek vrši sam Rimski prvosvećenik, i dopušta da se dosadašnji blaženik naziva svetim, javno štuje u cijeloj Crkvi, a njegovo ime se unosi u opći kalendar Katoličke Crkve.

POKRETANJE PETICIJE ZA PRIZNANJE SVETOSTI ŽIVOTA FRA SLAVKA BARBARIĆA
Život fra Slavka Barbarića tijesno je isprepleten s Gospinim ukazanjima u Međugorju. U domaćem puku i hodočasnicima diljem svijeta fra Slavko uživa ugled svetosti. To se vidi po brojnim svjedočanstvima ljudi koji pričaju kako osjećaju njegov zagovor, blizinu, kako ih i danas nosi neka njegova riječ, sa- vjet... kako i danas nalaze inspiraci- ju u njegovim knjigama. Sjećanja na fra Slavka vrlo su živa u ljudima i svećenicima koji su s njim surađi- vali, i ne stide se priznati kako im je upravo fra Slavko svojom ener-

Foto: Arhiv ICMM

don Maurizio Gagliardini

Sjećanja na fra Slavka vrlo su živa u ljudima i svećenicima koji su s njim surađivali, i ne stide se priznati kako im je upravo fra Slavko svojom energijom, gorućom ljubavlju za Gospu i Isusa, obnovio i njihove svećeničke, redovničke ili bračne sakramente.

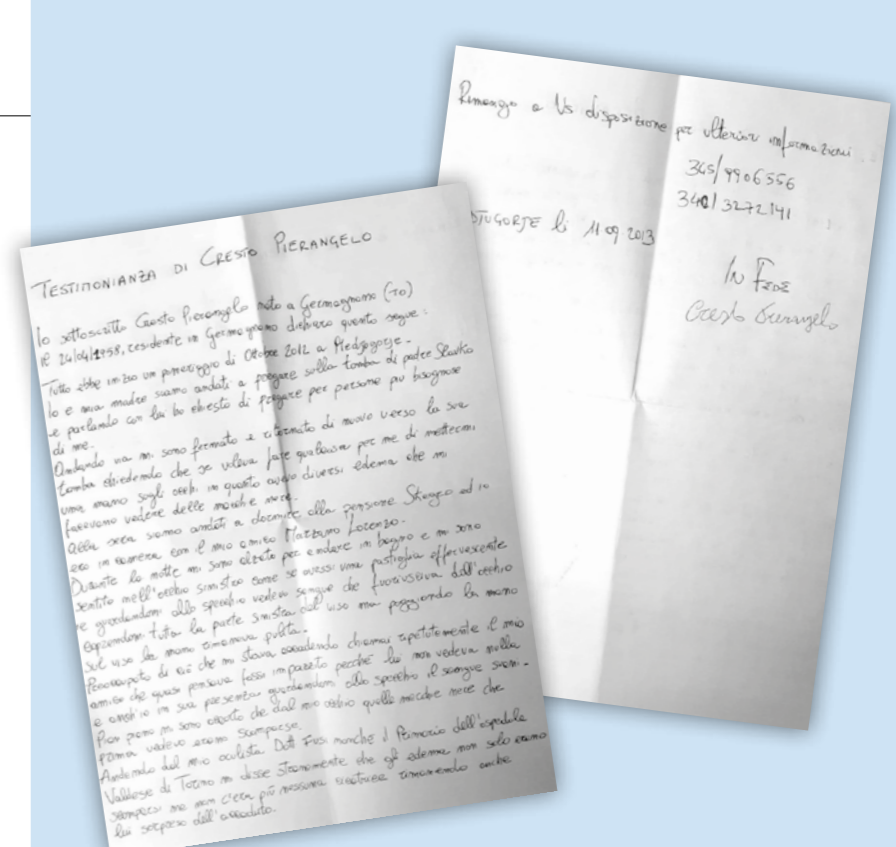
poziv nakon 60-tih i 70-tih godina prošlog stoljeća koje su donijele gašenje sakramentalne i duhovne razine svećeništva pretvarajući ga sve više u nekakvog socijalnog radnika koji se bavi vrlo zemaljskim i prizemnim problemima ljudi i društva. Prvom prilikom uspio je otići vidjeti što se to u Međugorju događa! Na tom hodočašću dogodio se i prvi susret s fra Slavkom koji je objašnjavao Gospine poruke talijanskim hodočasnicima, s takvom jasnoćom i svjetlošću koje i dan danas pamti.

Puno lijepih uspomena na fra Slavka, njegova učenja i misli koje su bile tako jednostavne i baš zato tako upečatljive, koje je skupio tokom mnogobrojnih dolazaka u Međugorje, te razgovori s drugim hodočasnicima i svećenicima koji su također bili nadahnuti fra Slavkom, potakli su ga da se zamisli: Kako Crkva može priznati Međugorje osim po njegovim plodovima? A koji plod Međugorja može biti bolji od života i djela fra Slavka Barbarića? To mu je dalo ideju nešto pokrenuti kako bi se priznale fra Slavkove zasluge. O tome je obavijestio pokojnog mons. Hosera koji je ideju vrlo pozitivno prihvatio!

Kao predsjednik međunarodne udruge „Mary for Life“ Međugorje, koja ima svoj ogranak i u Međugorju pod nazivom „VOLONTERSKA ORGANIZACIJA BiH“, započeo je prije dvije godine prikupljati PETICIJE pod nazivom „SLAVKO U NEBU“ kojima želi pokrenuti otvaranje kanonskog postupka prema priznanju sveto- sti života fra Slavka Barbarića, ofm.

Peticija je prevedena na više svjetskih jezika i već sada kruži među međugorskim hodočasnicima. Do sada je uspio prikupiti oko 1000 potpisa s područja Italije i te potpise je kao simboličnu podršku fra Slavkovim zaslugama predao 26. listopada 2021. provincijalu Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenku Šteki kojemu je peticija i namijenjena kako bi pokrenuo sve ono što je potrebno za proces kanonizacije.

Tako je eto barem u srcima ljudi i na papiru započeo jedan proces kojim se želi potaknuti preispitivanje fra Slavkovih zasluga za Nebo, što bi bilo na radost brojnih osoba koje se sa zahvalnošću sjećaju uloge fra Slavka u njihovim životima.

Ozdravio nakon molitve na fra Slavkovu grobu

Svjedočanstva o čudima koja su se dogodila po zagovoru fra Slavka Barbarića već postoje i usmeno se prenose. Jedno takvo svjedočanstvo o ozdravljenju po njegovu zagovoru donosimo vam u nastavku članka:

Svjedočanstvo gospodina Pierangela Cresta
Ja, dolje potpisani Pierangelo Cresto, rođen sam u Germognanu (TO) u Italiji dana 24. 4. 1958. gdje i danas živim, te svjedočim o ovome dolje napisanom:

Sve je započelo jednog listopadskog poslijepodneva 2012. godine u Međugorju. Moja majka i ja bili smo na hodočašću i otišli smo se pomoliti na fra Slavkov grob. U molitvi fra Slavku preporučivao sam mu osobe koje su potrebnije molitava od mene samoga. Krenuli smo prema pansionu, a mene je nešto potaknulo da se vratim ponovno prema njegovom grobu moleći ga da učini nešto i za mene: da položi svoju ruku na moje oči na kojima sam imao nekoliko mrena zbog kojih sam vidio crne rupe u pogledu.

Navečer sam otišao na spavanje u sobu koju sam dijelio s prijateljem Lorenzom Mazzanom. Tijekom noći ustao sam na WC, ali sam u lijevom oku osjetio snažno peckanje, kao da imam šumeću tabletu koja se rastapa u oku. Pogledao sam se u ogledalo i ugledao sam kako mi iz oka navire krv i bujicom teče niz lijevu stranu lica. Pokušao sam je obrisati rukom, ali začudo, ruka mi je bila čista. Preplašen onim što mi se događa, zazvao sam svog prijatelja, koji je mislio da sam poludio, jer on nije ništa čudno na meni vidio. Tako pred njim, ponovno sam se pogledao u ogledalo i sada ni ja sam nisam više ništa vidio, ali sam opazio kako mi je vid normalan i da nema više onih crnih rupa u pogledu.

Kad sam se vratio kući otišao sam na pregled svom doktoru okulistu Fusi, primariusu u bolnici Valdese u Torinu. On mi je potvrdio kako su moje mrežnice čudom nestale, ali da nema niti ožiljaka koji bi obično ostajali nakon operacijskih zahvata. I on sam bio je iskreno začuden onim što je vidio.

Ovo je moje svjedočanstvo i stojim vam na raspolaganju za bilo kakve informacije (345-9906556).
Međugorje, 11. 9. 2013.

MARY FOR LIFE MEDJUGORJE VOLONTERSKA ORGANIZACIJA BOSNA I HERCEGOVINA
"SLAVKO U NEBU"
PETICIJA ZA POKRETANJE KANONSKOG POSTUPKA PREMA PRIZNANJU SVETOSTI ŽIVOTA FRA SLAVKA BARBARIĆA FRANJEVAČE MALE BRACE
Policija za pokretanje kanonskog postupka prema priznanju Svetosti života Fra Slavka Barbarića franjevače Male brace

Mucanje na pragu Tvojega Kraljevstva

Jesi li Ti uistinu u svakomu gladnu, žednu, tuđincu, голу, bolesnu, utamničenu ili samo paziš kako se odnosim prema njima ne bi li našao štogod za moj ispit savjesti i Tvoj konačni sud?

Kako to da u Tvojemu popisu nema uspješnih, pametnih, poznatih, pobožnih? Gdje su nestali uzoriti, poštovani, velečasni, dični, ugledni, cijenjeni? Kako nema titula, zasluga, uloga?

Je li stvarno istina da me kroz Tvoja vrata Ne će moći provesti ni sveti ni uzoriti nego samo gladni, žedni, tuđinci, goli, bolesni i utamničeni ili je to samo način da me držiš budnim za vrijeme liturgije?

I kako to da će svi biti iznenađeni? Jedni jer su mimoišli gladne, žedne, gole, bolesne i utamničene, a drugi jer su vidjeli samo njih, ali ne i Tebe?

I zašto se Ti uopće skrivaš na rubovima našega svijeta?

Čime mjeriš glad? I misliš li na svaku glad? Za kruhom i za prihvaćanjem, za razumijevanjem i za priznanjem?

A žed? Zašto je Tebi stalo da opazim tuđu žed? Voda je Tvoja i Ti si je spremio besplatno za svakoga, do konca vremena. Ali kako da doprem do njezine besplatnosti kad svakom kupnjom polažem na nju pravo kao da je moja?

Bio si i jesi gladan. Bio si i jesi žedan. I čekaš u gladnima i žednima da konačno oćutim Tvoju, a ne svoju glad i osjetim Tvoju, a ne svoju žed.

Kako to da u svoje Kraljevstvo ne pozivaš one koji su dobro skrbili za same sebe i nisu bili potrebni tuđe brige?

Kako to da nisi najprije pozvao svoje? po krvi, mesu i privrženosti? Tebi su draži tuđinci.

Na koje si tuđince mislio? Na Sirijce, Afganistance, Kurde, Libijce, Ukrajince? Jesi li mislio samo na one koji su došli k nama preko naših granica

ili si mislio i na susjede koji vjeruju kao da su tuđinci i drže se kao da su iz kakva nepoznata svijeta?

A goli? Misliš li samo na gole zbog siromaštva ili Ti je stalo i do onih koje sam ja svojim nespretnim riječima ogolio i ostavio bez zaštite?

A bolesni i utamničeni? I oni su Tvoji izabrani. I oni su mjera Tvojega suda.

Zašto ćeš nas razvrstati samo po našem odnosu prema Tebi u gladnima, žednima, tuđincima, bolesnima i utamničenima?

Sto ćemo s našim religijama, staležima, titulama, uspjesima? Kamo ćemo s našim molitvama, meditacijama, praksama, sebstvima?

Gol sam ušao u svijet i gol ću iz njega izići. Gola ćeš me na sud pozvati. Praznih ruku imat ću samo ono sto sam dao drugima.

Vidim, jedini koje mogu nahraniti jesu gladni. Siti bi me još htjeli za svojim stolom. Jedino žedna mogu napojiti. Gasnu voda ne treba. Mogu primiti samo stranca. Domaci je već na svojem.

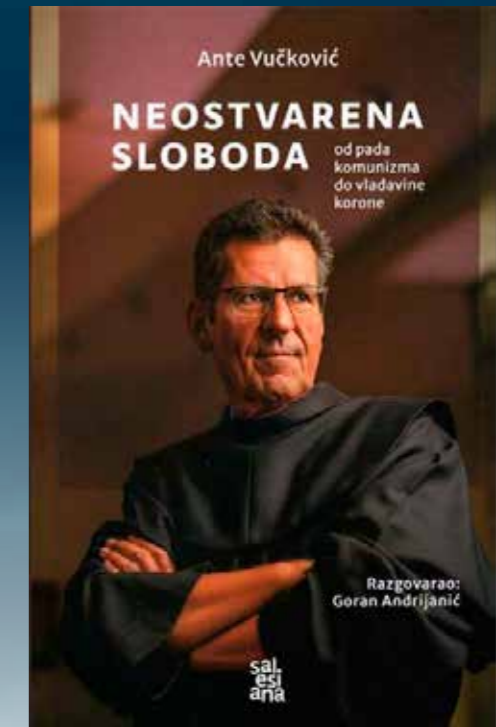
Zaogrnuti je moguće samo gola. Odjevenu ne treba moje odjeće. Pohoditi mogu samo bolesne i utamničene. Zdravi i slobodni idu kamo hoće.

Na pragu Tvojega Kraljevstva, usred Tvojega suda, Tvoj zakon: U Kraljevstvo ulazi tko je tažio tuđu glad, gasio tuđu žed, primao tuđinca, zaogrnuo gola, pohodio bolesna i utamničena.

U Kraljevstvo će ući tko dođe praznih ruku, bez riječi o sebi, bez svojih pobrojanih dobrota i bit će zatečen onim što si Ti upamtio i iznenađen dobrotom koju će za nj donijeti drugi. Blago onomu za kojega na pragu Tvojega Kraljevstva budu svjedočili gladni, žedni, tuđinci, goli, bolesni i utamničeni.

fra Ante Vučković

Fra Ante Vučković jedan je od najcjenjenijih hrvatskih svećenika i propovjednika. Jednostavnost i dubina fra Antina jezika privlače sve, kako vjernike tako i one koji se takvima ne nazivaju.

Neostvorena sloboda je prvi značajniji osvrt „iznutra“ o 30 godina slobodne Crkve, od pada komunizma do vladavine korone.

Knjiga je napisana u obliku razgovora koji je s fra Antom vodio poznati novinar Goran Andrijačić. Čita se u dah. Svoje viđenje gorućih crkvenih tema fra Ante iznosi otvoreno i iskreno, ne plašeći se ni onih nezgodnih tema. Jedni će u knjizi naći odgovore na svoja pitanja. Drugi se s određenim tezama ne će složiti, ali će ih fra Ante sigurno potaknuti na razmišljanje.

Ističemo neke od najzanimljivijih tema: odnos Crkve i politike u Hrvatskoj, pomirenje sa Srbima, sukobi u hrvatskom društvu, trenutne napetosti u Crkvi, novi crkveni pokreti, Međugorje, celibat, odgovor Crkve na pandemiju...

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

VJERNIK

VS. KORONA-KRIZA

MIRTA MILETIĆ

KONTEKST VREMENA U KOJEM ŽIVIMO PRED NAS STAVLJA PITANJE PROLAZNIŠTA I KRHKOSTI. Živimo iskustvo nesigurnosti i straha. Nekako se svi iznutra nadamo sigurnosti koja se ne nazire. Željeli bismo da se ova agonija pandemije konačno okonča. Da se sve vrati na staro. Priželjkujemo „normalan“ život. No, promatrajući

trenutno stanje nitko nam ne može obećati kraj cijele priče. Nitko ti više ne može dati garanciju ni za što. Treba li se cijepiti ili ne? Je li bolje preboljeti bolest? Kakav će biti ishod bolesti? Koliko traje imunitet?

Sada se dijelimo na cijepljene i necijepljene. Upire se prstom u one koji se nisu cijepili govoreći im kako su neodgovorni i nazadnih stavova.

Osjećamo da nam se krađe sloboda. Malo po malo. Na nekim zagrebačkim fakultetima studenti koji su cijepljeni sjede naprijed, a oni koji nisu straga. Podsjeća li vas ovo na neke ružne stvari iz prošlosti za koje smo vjerovali da se više nikada ne će ponoviti?

No, jedno je sigurno. Sve se ovo događa po Božjem dopuštenju. I sve

zasigurno ima puno dublji smisao od onog koji mi vidimo. Isus je rekao da su nam čak i dlake kose na glavi pobrojane i poziva nas da ne brinemo jer niti vrabac ne pada, a da Otac to ne zna. I tu se, u ovoj kušnji, očituje stanje našeg duha. I tu se, u ovakvoj kušnji, očituje gdje smo u našem odnosu prema Bogu. I baš zato je i dobro da nam se ovakve stvari događaju. Da se razotkriju namisli srdaca. Jeste li primijetili koliko zbunjenosti, nesigurnosti i straha je odjednom preplavilo ljude koje poznajemo? Ova kušnja nam je darovana kako bismo se otrijeznili i vratili Bogu kojeg očitujemo jako malo poznajemo. Jer je strah nespojiv s vjerom.

Čovjek vjernik ne samo da zna i razumije kako Bog drži ovaj svijet, kako ga ljubi i brine o njemu neusporedivo više negoli svi mi zajedno već i u svakoj ovakvoj situaciji zadržava mir u srcu. Jer zna, zaista zna da Gospodin u svojoj ruci drži sve i da se ništa ne događa bez njegova znanja. Virus je doveo u pitanje našu stvarnu vjeru u uskrsnuće i poruku uskrsnuća. Umjesto lažnog 'boga zdravlja' kojemu se čovječanstvo odjednom klanja i sve mu je spremno žrtvovati, kao da nikada ne ćemo umrijeti, Isus je pobijedio smrt i uči nas da smo ovdje tek prolaznici. Ova kušnja uzdrmala je mnoge i 'izula ih iz cipela' lažne vjere, lažnog mira u kojemu smo se svi mi, netko više, netko manje, klanjali nekom idolu.

U cijeloj ovoj situaciji pozvani smo razmišljati i ponašati se kao vjernici. Ipak bismo mi koji se smatramo Kristovim prijateljima trebali zauzeti stav prema ovim događajima i u svojem ponašanju očitovati tu drugačiju stvarnost koju živimo u našim srcima i svakodnevicu. Trebali bismo tražiti odgovore i razloge ovoga što nam se događa, oslušivati u srcu. Dešifrirati poruku koja nam se šalje. Osobno i na globalnoj razini. Bog koji je Svemoguć i Stvoritelj svega zna što se sa čovječanstvom događa. Vidi sve i zna sve. Možemo reći da dopušta neke situacije želeći promijeniti ljudska srca. Čovjek se pita koji je smisao svega ovoga? Koja je poruka i što trebamo naučiti? Odgovor daje svatko od nas, pojedinačno. Stavljani smo u pitanje. Čovječe koji je smisao tvoga života? Zašto živiš? Poznaješ li dovoljno svog Gospodina? Želiš li s Njime uopće provesti cijelu Vječ-

nost? Na kojoj je razini tvoja vjera? Suprotno od vjere je strah. Prevladava li strah u tvom životu?

Nije li znakovito da upravo u ovakvom društvu hedonizma i površnosti imamo ovakvu krizu? Društvo koje odbacuje patnju, trud i dublje promišljanje o Bogu i smislu života primorano je na ovaj način priznati da ne može baš sve kontrolirati. Primorano je priznati da postoji nešto oku nevidljivo (o čemu ne znamo previše!), a toliko je utjecalo na ljudske živote. I ova spoznaja je dobar početak obraćenja srca i priznanja koliko zapravo ovisimo o Biću koje nas nadilazi. I evo nam odgovora zašto ova kriza je velika šansa za promjenu. Idemo je pogledati očima vjernika.

Svaka teškoća i patnja imaju zadatak protresti naše živote koji se s vremenom pretvore u močvaru. Pa tako i naš duhovni život. U patnji sazrijevamo i rastemo. Ona nas čini moćnijima i bogatijima. Patnja razbija naše jeftine i površne sigurnosti. Pokazuje nam tko smo mi zapravo. Pokazuje nam i u koga ili što smo stavili sigurnost svoga života. Možemo je nazvati i testom vjere. Goethe će reći kako nema situacije koja se ne bi mogla oplemeniti bilo stvarajući, bilo trpeći. Svaka životna okolnost i situacija nudi priliku za ostvarenje vrjednota. Koje vrjednote trebamo oživotvoriti? Što nas uči trenutna svjetska situacija?

Odlučiti se za **poniznost**. Oholost baštinito još iz Edena. Ona je vječita napast dok smo na zemlji. Sebe i stvari koje posjedujemo staviti ispred Stvoritelja. Svoje talente i uspjehe staviti u vlastitu službu, a ne Božju. Činjenica da nas mali sićušni virus može toliko oslabiti, vraća naš pogled na Onoga koji nas je stvorio i o kojem ovisimo. Vraća nam pogled na jedinu, istinsku Sigurnost. Vraća nas onome što je bitno za naš život. I raspršuje sve stvari i odnose koji su nam nebitni i koji ne doprinose našem nutarnjem rastu.

Prihvatiti **smrt**. Kada se naš život kreće jednoličnim parvocrtanim smjerom, ne razmišljamo često o smrti. Ponašamo se kao da ćemo zauvijek živjeti ovakvim životom. Susret s mnogim smrtnima u posljednje vrijeme pred mene stavlja i moju smrt. Moj odlazak. Jesam li spreman na taj trenutak? Odbacujem li pomisao vlastite smrti? Način na koji sada

Sada se dijelimo na cijepljene i necijepljene. Upire se prstom u one koji se nisu cijepili govoreći im kako su neodgovorni i nazadnih stavova. Osjećamo da nam se krađe sloboda. Malo po malo. Na nekim zagrebačkim fakultetima studenti koji su cijepljeni sjede naprijed, a oni koji nisu straga. Podsjeća li vas ovo na neke ružne stvari iz prošlosti za koje smo vjerovali da se više nikada ne će ponoviti?

živim odredit će moju Vječnost. Ovo je prilika da konačno zrelo i odgovorno usmjerimo svoj život prema Kristu. Promijenimo loše navike i raskrstimo s osrednjim kršćanskim životom. Važno je pitati se želim li doista u Nebo? Koji je cilj mog života? Ako znam cilj svog života, onda ću prema tom cilju usmjeriti sve svoje vrijeme i snagu.

Suočiti se sa **strahom**. Ljudska reakcija pred nečim što ne poznajemo je strah. Nepoznato nas uvijek straši. No, prevelika količina straha nas blokira. Slušajući i čitajući vijesti koje nam se nude u posljednje vrijeme, u nama raste strah. Ne negirajući činjenicu postojanja virusa potrebno je naći zdravi pristup cijeloj situaciji. Odeći se života u neprestanom strahu! Posvijestiti si da Bog ima plan s mojim životom. Povjerovati da Bog misli o meni, da me ljubi i ne napušta. Vježbati povjerenje! Ljudska pamet i snaga nam u ovim trenucima ne pomažu mnogo. Stoga nam je ovo šansa vratiti se svome Ocu, produžiti odnos s Njim. Upoznati ga. Ne možeš voljeti nekoga koga ne poznaješ.

Probuditi **zahvalnost**. Možda smo do ove pandemije podrazumijevali zdravlje i obitelj. Ljude koji nas okružuju. Sada je sve pod znakom upitnika. Članovi obitelji nam mogu umrijeti, prijatelji nas nenadano napuštaju. Sto je recept? Biti zahvalan na svakom novom danu. Biti zahvalan baš na takvom mužu i takvoj ženi. Zahvaliti na djeci i svim izazovima kroz koje s njima prolazimo. Popraviti obiteljske odnose ako su narušeni. Odvojiti vrijeme za susret s članovima obitelji i izboriti se za molitvu. Zahvalnost uvijek u nama rađa konkretno djelovanje.

Dakle možemo kao vjernici zaključiti kako nam ova korona-kriza zapravo može biti na korist i posvećenje. Mi smo stavljeni u svijet i ne možemo izbjeći ono što se događa u svijetu, ali možemo dati okus i značenje događajima. Možemo dati ljubav i svoj doprinos. Iskoristiti sadašnji trenutak! Prepoznati znakove vremena i odraditi životnu zadaću koju nam je Bog dao.

Svaka teškoća i patnja imaju zadatak protresti naše živote koji se s vremenom pretvore u močvaru. Pa tako i naš duhovni život. U patnji sazrijevamo i rastemo. Ona nas čini moćnijima i bogatijima. Patnja razbija naše jeftine i površne sigurnosti. Pokazuje nam tko smo mi zapravo. Pokazuje nam i u koga ili što smo stavili sigurnost svoga života. Možemo je nazvati i testom vjere.

TKO MOLI, NE BOJI SE BUDUĆNOSTI

KREŠIMIR MILETIĆ

Mjesec studeni donosi nam jedan od najljepših blagdana, blagdan Svih svetih. Iako se ovaj blagdan u široj javnosti povezuje s obilaskom groblja i sjećanjem na naše pokojne, za nas vjernike zaslužuje kudikamo veću pozornost našeg srca od sadržaja koji je ipak vlastit Dušnom danu. Obilazak groblja i suočavanje sa stvarnostima smrti i prolaznosti našeg života stvaraju pogodnu podlogu za nešto puno dublje. A to je razmišljanje o konačnom cilju našeg života.

Kršćanin je duboko svjestan i svojim životom svjedoči da je ovaj zemaljski život tek most koji treba prijeći i koji nas spaja s vječnim životom. Tako i naše pokojne ne promatramo u žalosti, već u radosti da su oni svoj životni put dovršili. Nji-

ma zaista sada ne treba naše cvijeće, vijenci, svijeće. Njihovoj sadašnjoj stvarnosti ne može niti milimetar pomoći vosak, niti bilo kakvi ukrasi. No jedno može. Naše molitve. Osobito zato jer ne znamo u kakvom ih je stanju duše zatekla smrt i gdje se trenutno nalaze – u raj, čistilištu ili pak u paklu.

Molitva je doista jedino što im sada možemo darovati. I svetost našeg osobnog života, žrtve i trpljenja koje možemo prikazivati za njih. Naravno, tu su i posebni darovi i milosti poput potpunog oprostaja koje možemo prikazivati za pokojne. Samim time u fokus dolazi važnost našeg osobnog obraćenja, duhovne i vjerničke formacije. Jer priznajmo to, često nismo svjesni vrijednosti, snage i važnosti 'alata' i 'oružja' koje nam je Isus ostavio na raspolaganju.

Zato i sama Gospa u Međugorju neumorno doziva u našu svijest važnost tih 'alata' i 'oružja'. Jedno od najčešće spominjanih je svakako molitva.

Kad pogledamo današnji svijet i posljedice pandemije, lako ćemo primijetiti da se među ljude uvukao strah i nesigurnost. A svaki strah paralizira. Gospodin, koji na svome dlanu drži cijeli svijet i ništa se ne događa bez Njegova znanja, dopustio je ovo stanje da se očituje naše stanje duše i srca. Da na vidjelo izađe istina o stanju naše nutrine. Zato je sve ovo što se događa šansa i milost za nas. Kako je rekao papa Franjo, iz ove krize svakako ne ćemo izaći isti. Ili ćemo izaći bolji, ili gori. Ali isti ne ćemo ostat. Zato se važno prisjetiti temelja naše vjere i vratiti se na izvore.

Vjernik koji moli, ne boji se budućnosti. Vjernik koji moli, čak i

u situacijama koje ne razumije i u kojima je suočen s trpljenjem, poput Joba, ne gubi vjeru već još žarče ulazi u dijalog s Gospodinom. I samim time ulazi u sve intimniji odnos s Gospodinom, upoznaje ga sve više. Umjesto dara, sve se više fokusira na darovatelja. Jer sve što jesmo i što nas okružuje jest dar Stvoriteljjev koji nas je stvorio iz ljubavi i jer nas ljubi. Zato je blagdan Svih Svetih prilika da se zagledamo u one koji su uspješno 'trku dovršili, vjeru sačuvali'. Prečesto smo zaokupljeni uspoređivanjem s drugima i to – najčešće u krivim stvarima. Ovo je prilika usporediti svoj život i sve naše odnose – prema bližnjima i prema materijalnom svijetu – sa životima svetaca.

Posebnost svakog sveca je bila u tome što su intenzivno surađivali s milostima, dopuštali da Krist u njima bude sve prisutniji, da se u njima utjelovi i po njima blagoslivlja svijet. Primijetiti ćemo i kako su svi do jednog imali izrazito blizak odnos s Gospom. A sve je ovo nemoguće ostvariti bez duboke i ustrajne molitve. U posljednjoj poruci Gospa nam tumači kako onaj koji moli se ne boji budućnosti i kako osjeća slobodu djece Božje i radosna srca služi na dobro bratu čovjeku. Jer Bog je ljubav i sloboda. Zato je vrijeme da preispitamo svoju molitvu. Kako i koliko molim? Možda je vrijeme da, poput apostola, potražimo pomoć i zamolimo Isusa da nas nauči moliti. Da potražimo pomoć i savjet svećenika. Ako

Vjernik koji moli, ne boji se budućnosti. Vjernik koji moli, čak i u situacijama koje ne razumije i u kojima je suočen s trpljenjem, poput Joba, ne gubi vjeru već još žarče ulazi u dijalog s Gospodinom. I samim time ulazi u sve intimniji odnos s Gospodinom, upoznaje ga sve više. Umjesto dara, sve se više fokusira na darovatelja. Jer sve što jesmo i što nas okružuje jest dar Stvoriteljjev koji nas je stvorio iz ljubavi i jer nas ljubi.

je molitva toliko važna i vrijedna, onda bih zaista trebao naučiti moliti.

Ovdje ćemo lako uočiti kako smo često najveći protivnici iskrene i duboke molitve mi sami. Bilo da živimo u iluziji ili projekcijama duhovnih stvarnosti na način da smo ih sveli na minimum minimuma, molitvu prije jela ili neki obrazac molitve prije spavanja. Bilo da smo lijeni za molitvu i za sve drugo lako pronađemo vremena (jer nas zanima, jer nam je zabavno), a za molitvu nikako ili se moramo nevoljko prisiljavati. A Gospa nas u prethodnim porukama poziva da molimo dok nam molitva ne postane radost, da n prestano molimo. Zato je ovo vrijeme za nas vrijeme milosti u kojem imamo priliku obnoviti molitvu, naučiti moliti i dopustiti da molitva zauzme primarno mjesto u našem životu.

Studeni je mjesec u kojem imamo priliku razmišljati o posljednjim stvarima – o našoj smrti, o Nebu. Imamo priliku susresti se u sjećanju i u molitvi s našim pokojnima. Imamo priliku provjeriti kako molimo i kakva je naša molitva, priliku naučiti moliti. No, više od svega, imamo priliku susresti se sa sobom samima. Iskreno i bez maski. I razmisliti o odlukama koje trebamo donijeti, kako bi naš život živjeli dostojno kršćanskog poziva. Na tome putu nismo sami i imamo veliki blagoslov u prisutnosti Gospe koja nam je, kako sama kaže, poslana da nam pomaže na putu svetosti.

Knjigu u Gospinoj školi mogli bismo s dobrim razlozima nazvati udžbenikom međugorske duhovnosti. Autor je osobno prošao u školi Kraljice Mira tu školu, živeći Gospine poruke i učeći od onih koji su tu školu prošli prije njega, posebno od pok. fra Slavka Barbarića kojega često i citira.

Duboko sam uvjeren da će svaki dobronamjerna čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježanje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

FRA TOMISLAV PERVAN

EUROPA

IDENTITET I POSLANJE

Kad god se javi za riječ, J. Ratzinger/Benedikt XVI. biva u svojoj njemačkoj domovini dočekan na sječivo. Čovjek se u čudu pita, odakle taj iracionalni animozitet, odbojnost, da ne kažemo mržnja, na osobu koju mnogi nepristrani duhovi ubrajaju među vodeće svjetske intelektualce, a mnogi već danas kažu da je najveći katolički teolog dvadesetoga stoljeća. Jeli se on latio pera te napisao neki svoj osvrt ili komentar, ili dao neki kratki intervju, ili se javio za riječ, biva dočekan na nož od liliputanaca duha, od „wannabe“ ultramontanih teologa, koji mu ne mogu dodati vode. Trajalo je to za cijeloga njegova pontifikata, ali i prethodno, dok je obnašao službu Pročelnika Kongregacije. Vjerojatno je ljevičarima zazoran još od vremena kad je u turbulentnoj 1968. napustio „teološku utvrdu“ u Tübingenu te „emigrirao“ na tek osnovani teološki fakultet u Regensburgu, da bi nakon smrti J. Döpfnera, koji bijaše jedan od koncilskih moderatora, bio imenovan nadbiskupom i kardinalom u Münchenu. Na Saboru je bio *peritus* što nije uspjelo ni mnogim poznatijim teološkim imenima onoga doba. Možda ga ne podnose zbog njegova izrazito katoličkog stava u tumačenju Svetoga pisma te jasna otklona od historijsko-kritičke metode pristupa i tumačenja svetih tekstova. U toj metodi čini se otklon od vjere, sve se stavlja u nekakav historijski kontekst.

IDENTITET PO BENEDIKTU XVI.

Doživio je Benedikt porazne kritike nakon govora u Regensburgu, koji bijaše i za islamske stručnjake povod za dijalog s kršćanstvom, zatim za Godinu svećenika kad je uputio pismo te navodio misli svete osobe, Ivana M. Vianneya. Vianney nije bio teolog, ali je bio čovjek Božji sa snažnim iskustvom Boga i jednostavnim izražavanjem, što je koristio i Papa u svome pismu. Isto se dogodilo i za pohoda Njemačkoj, za govora u njemačkom parlamentu, kad iz protesta više od stotinu lijevih parlamentara nije htjelo unići u zgradu Bundestaga u Berlinu ili za oproštajnog govora u Freiburgu, gdje je pozvao Crkvu da se liši „svjetovnjaštva“, da se razsvjetovnjači. Ili nakon što je dao ostavku na papinsku službu, nakon duga promišljanja, molitve i razgovora sa svojim Gospodinom. On se jasno izrazio, nikada nisam bio sam. Upravo kao što je rekla i sv. Terezija Avilska: „Ja i moj Gospodin – nas dvoje smo uvijek većina i u množini!“

U javnosti se oglašio prije nekoliko godina svojim pismom glede uzroka zlostavljanja maloljetnika sa strane klera pri čemu je jasno istaknuo kako je uzrok u pomanjkanju vjere, odnosno u gubitku svijesti odgovornosti pred Bogom. Isto se dogodilo i nakon njegova razgovora za Herder Korrespondenz proljetos, u povodu sedamdesete obljetnice svećeničkoga ređenja, u kome se osvrnuo na svoje kapelanske godine. Neki bi htjeli da taj glas jednostavno zašuti, htjeli bi ga za njega još živa pokopati, a gotovo svi ozbiljni pojedinci tvrde kako nitko kao upravo Ratzinger nije promišljao Boga, vjeru, stanje Crkve i stanje Europe u proteklih sedamdeset godina. Njegova trilogija o Isusu iz Nazareta samo je logični nastavak njegove uspješnice *Uvod u kršćanstvo* iz godine 1968., prevratničke godine. Sve je u znaku osobnoga i katoličkoga „Credo!“

On jasno veli, izlaz iz krize u kojoj se nalazi Crkva, napose u Njemačkoj, ne leži u promjeni struktura, dokidanju beženstva-celibata u kleru, pripuštanju žena sakramentima svetoga reda, nego u odgajanju takvih svećenika koji će voditi duhovni život, koji će težiti prema svetosti, koji će živjeti uzdržljivo, koji će svojim osobnim životom biti poput Krstitelja, smjerokaz prema Isusu

Kristu, koji će biti na raspolaganju svojim vjernicima u sakramentu ispovijedi. O tome se ne govori na sastancima ili zasjedanjima biskupskih konferencija, nego se u prednji plan guraju agende prisutne u Crkvi još od završetka Sabora 1965. Jedno pak poglavlje dogmatske konstitucije o Crkvi *Lumen gentium* govori o „općem pozivu svih vjernika na svetost“. To se ne spominje, to je za mnoge iz nekakva davnog vremena. Stoga je Benedikt i proglasio 2009. Godinom svećenika u povodu 150. obljetnice smrti svetoga Ivana Marije Vianneya stavljajući toga seoskog župnika za uzor i današnjim svećenicima.

Nedavno je objavljena na talijanskom zbirka Benediktovih članaka o Europi u povodu 50. obljetnice diplomatskih odnosa Svete Stolice i Europske unije – „La Vera Europa. Identità e Missione“ (Istinska Europa. Identitet i poslanje, 264. str.). Knjizi je predgovor napisao sam papa Franjo osobno. Franjo veli kako Benedikt briljantnom jasnoćom, neposrednošću i dubinom opisuje te obuhvaća na genijalan način 'ideju Europe', koja je nadahnjivala očeve utemeljitelje te kovala ideju europskoga jedinstva što je i temelj njezine veličine. Papa Franjo podsjeća kako je njegov prethodnik često upućivao na europsko kršćanstvo i europski humanizam u čijem se žarištu nalazi Isus Krist. Isus Krist - temelj istinskoga humanizma, temelj jedne nove čovječnosti.

Svojim utjelovljenjem, svojim „postao čovjekom“, Bog je postao brat ljudima, i čovjek dobiva sasama novo dostojanstvo. Dokle god se na čovjeka gleda kao na proizvod nekakve slučajne evolucije, sami čovjek postaje i jest u konačnici slučaj te ga se može prinijeti na oltar ili žrtvovati nekim prividno višim ciljevima, suvremenom *Molohu* znanosti i napretka.

Ako je međutim Bog stvorio svakoga pojedinoga čovjeka, ako je svakoga pojedinoga htio, stvari su postavljene posve drukčije, veli papa Franjo, navodeći riječi Benedikta XVI. Franjo kao i njegov prethodnik Benedikt, kritizira sadašnje stanje europskoga duha. „Onkraj svih tih velikih i pustih riječi te preglasnih proklamacija nestaje danas u Europi sve više i više misao poštivanja svakoga ljudskog života i bića“. Ako se vodi kampanja protiv bacanja

Kad god se javi za riječ J. Ratzinger/Benedikt XVI., biva u svojoj njemačkoj domovini dočekan na sječivo. Čovjek se u čudu pita, odakle taj iracionalni animozitet, odbojnost, da ne kažemo mržnja, na osobu koju mnogi nepristrani duhovi ubrajaju među vodeće svjetske intelektualce, a mnogi već danas kažu da je najveći katolički teolog dvadesetoga stoljeća.

ON JASNO VELI, IZLAZ IZ KRIZE U KOJOJ SE NALAZI CRKVA, NAPOSE U NJEMAČKOJ, NE LEŽI U PROMJENI STRUKTURA, DOKIDANJU BEŽENSTVA-CELIBATA U KLERU, PRIPUŠTANJU ŽENA SAKRAMENTIMA SVETOGA REDA, NEGO U ODGAJANJU TAKVIH SVEĆENIKA KOJI ĆE VODITI DUHOVNI ŽIVOT, KOJI ĆE TEŽITI PREMA SVETOSTI, KOJI ĆE ŽIVJETI UZDRŽLJIVO, KOJI ĆE SVOJIM OSOBNIM ŽIVOTOM BITI POPUT KRSTITELJA, SMJEROKAZ PREMA ISUSU KRISTU, KOJI ĆE BITI NA RASPOLAGANJU SVOJIM VJERNICIMA U SAKRAMENTU ISPOVIJEDI.

kruha u otpad, što se onda događa s čovjekom i abortiranom djecom koja su na neki način „otpad“ te svršavaju u kontejnerima ili medicinskim eksperimentima? Društvo koje proizvodi otpad, počinje gubiti svijest o svetosti čovjekova života i na kraju će završiti kao povijesna makulatura, u smeću. Benedikt XVI. nije se ustručavao „velikom smjelošću i dalekovidnošću žigosati i osuđivati mnoge pojavne oblike toga dramatičnoga odvratanja i otklona od ideje stvaranja“.

JASAN NAUK BENEDIKTA XVI.

U spomenutom razgovoru za Herder-Korrespondenz Benedikt je istaknuto naglasio kako u Crkvi imamo i pšenicu i kukolj, kako u njoj ima jestivih i nejestivih riba. Ne može biti riječ o razdiobi ili odvajanju dobrih od loših, nego je riječ o tome da se odijele vjernici od nevjernika. Benedikt se ne plaši unići u okraj službenim predstavnicima Katoličke Crkve u Njemačkoj. „Dokle god službeni crkveni tekstovi govore o službi, a ne zборе jezikom srca i duha, nastaviti će se masovni egzodus iz svijeta vjere“, kaže Benedikt. Od službenih predstavnika Crkve i njezinih glasnogovornika očekuje zbiljsko osobno svjedočanstvo vjere. „U mnogim crkvenim ustanovama – bolnicama, školama, u Karitasu – na vodećim i odgovornim pozicijama djeluju mnoge osobe koje ne dijele niti su suglasni s poslanjem Crkve te time u mnogome zamaćuju misiju i svjedočenje tih ustanova“.

Službene tekstove Crkve u Njemačkoj pišu uglavnom osobe „kojima je vjera samo službena,

oficijelna. U tome smislu moram priznati kako većem dijelu službenih crkvenih dokumenata u Njemačkoj pristaje u zbilji riječ 'službena Crkva' koja nema misionarskoga svjedočenja. Svjedok tomu je i „sinodalni put“ koji je na najboljem putu završiti u totalnom relativizmu, u nekakvoj „Landeskirche“ (Zemaljska crkva), poput protestantskih crkvenih zajednica, a ne više kao dio „Una sancta, catholica“, jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve. Stoga je Benedikt oduvijek zastupao mišljenje kako se Crkva treba lišiti povijesnih balasta, privilegija, političkih i materijalnih pogodnosti te se na istinski kršćanski način otvoriti svim bićem cijelomu svijetu. Tako može neposrednije živjeti svoje poslanje i poziv u klanjanju Bogu i službi bližnjemu. Otvaranje svijetu kao način privući ljude u Kristovo stado.

Ovim spisom, naime, sabranim člancima, koji dolaze iz dubine Benediktova srca, apelira, poziva Benedikt Europu da ponovno otkrije svoj istinski iskon, svoj pravi identitet, te time potvrdi kako je ona postala veličanstvenim izvorom, vrutkom te uzorom ljepote i čovječnosti. Nije riječ o tome da se Europi kao temelj ponovno nametnu kršćanske istine, nego da Europa stvori odluku koja će priznati kako je normalnije i pravednije živjeti kao da Boga ima, nego živjeti kao da Bog ne postoji, kao da ga nema.

U vremenu hladnoga rata te „kubanske krize“ koja je prijetila atomskim ratnim sukobom papa

Benedikt konstatira: „Ekološki pokret u svijetu otkrio je i spoznao granice ostvariva te izvediva u prirodi. Priroda nam je postavila mjerila koja ne možemo nekažnjeno ignorirati. Nažalost, još uvijek nemamo konkretne 'ekologije čovjeka' jer i čovjek posjeduje njemu darovanu i svojstvenu 'prirodu' te ako čovjek tu svoju prirodu, svoju narav siluje ili niječe, nužno to vodi u samorazranje, samouništenje.“

Ivan XXIII. snažno je pozvao velike europske i svjetske sile da se suzdrže od uporabe atomskoga oružja. Na sličan način papa Benedikt apelira danas posljednji put na cijelu Europu i Zapad, jer samo otkrivanjem vlastite duše te svojih izvora moguće je spasiti Europu i svijet od samorazaranja. Treba načiniti zaokret od 360 stupnjeva koji se odnosi na čovjeka, prirodu, cijeli svemir, poziv zapadnom čovjeku, prihvatiti ponovno put koji je nasilno prekinut fatamorganom europskoga jedinstva, put koji je unatoč tomu smatran mogućim, kulturu koja je bila temeljnim vrutkom zapadne civilizacije, poziv koji se upućuje svima, svejedno vjerovali ili ne vjerovali u Boga. Poziv poštivati realnost, činjenice, biti svjestan zbilje kako postoji harmonija, ljepota, sklad, savršenstvo, koje se mora brižno poštivati, jer je već tu skiciran put prema istinskoj Europi te je orisana i trasirana sudbina čovječanstva.

Ekologija čovjeka i Benedikt XVI.

Benedikt konstatira: „Ekološki pokret u svijetu otkrio je i spoznao granice ostvariva te izvediva u prirodi. Priroda nam je postavila mjerila koja ne možemo nekažnjeno ignorirati. Nažalost, još uvijek nemamo konkretne 'ekologije čovjeka' jer i čovjek posjeduje njemu darovanu i svojstvenu 'prirodu' te ako čovjek tu svoju prirodu, svoju narav siluje ili niječe, nužno to vodi u samorazranje, samouništenje.“

Bog je čovjeku dao zadaću brinuti se o sebi, na pravedan način. Šesnaest zemalja Europske unije legaliziralo je u međuvremenu „istospolne brakove“. Tim činom tematika braka i obitelji dobila je zacijelo novu dimenziju koja se ne smije previdjeti. Svjedoci smo de-formacije, izokretanja ljudske svijesti koja je očito duboko prodrila i u dijelove katoličkoga puka. Na to nije moguće odgovoriti jeftinim moraliziranjem pa ni tumačenjima Svetoga pisma. Problem seže mnogo dublje i stoga mu treba pristupiti načelno.

očito duboko prodrila i u dijelove katoličkoga puka. Na to nije moguće odgovoriti jeftinim moraliziranjem pa ni tumačenjima Svetoga pisma. Problem seže mnogo dublje i stoga mu treba pristupiti načelno.

Papa Benedikt veli kako mu se čini značajnom konstatacija da je koncept „istospolnih brakova“ u protuslovlju sa svim dosadašnjim slijedom kultura u čovječanstvu te da predstavlja kulturnu revoluciju suprotstavljenu cjelokupnoj tradiciji čovječanstva, do dana današnjega. Nema dvojbe, pravno i moralno poimanje braka i obitelji uvelike se razlikuje u svjetskim kulturama. Može se razlikovati i prepoznati ne samo razlika između monogamije i poligamije, nego se daju uočiti i druge dubokosežne razlike. Ali nikada nije dovedena u pitanje temeljna zajednica, naime, činjenica kako je čovjekova egzistencija – muškarca i žene – usmjerena na rađanje novih bića te činjenica da zajednica muškarca i žene zatim otvorenost za rađanje života tvore i određuju bit onoga što se naziva brakom. Temeljna izvjesnost da čovjek egzistira kao muškarac i žena; da je rađanje života čovjekova zadaća te da je zajednica muškarca i žene ono što služi toj zadaći te da onkraj svih razlika to tvori brak – i to je iskonska datost te sigurnost koja je dosada u cijelom čovječanstvu bila zorna i savršeno jasna. Naime, samo rađanje u obitelji, rod stvara na-rod, bez (po)roda nema naroda.

Temeljni lom i zaokret u toj izvornoj ljudskoj datosti i izvjesnosti počeo je kad je omogućeno s pomoću pilule odvojiti načelno plodnost od ljudske spolnosti. Nije riječ o kazu-istici, je li i kad je upotreba pilule moralno opravdana, nego je riječ o posvemašnjoj novini koja kao takva znači, predstavlja načelno odvajanje

spolnosti od plodnosti. To odvajanje kazuje zapravo kako su na taj način izjednačeni svi oblici seksualnosti. Ne postoji više nikakav temeljni ni etički kriterij. Ta nova poruka sadržana u otkriću pilule dobokosežno je promijenila svijest i savjest ljudi, najprije polagano i sporo, a onda sve snažnije i vidljivije.

DOSLJEDNOST MISLI BENEDIKTA XVI.

Potom slijedi drugi korak: Ako se u prvom naletu odvoji spolnost od plodnosti, moguće je onda zamisliti i obrnuti proces, naime, plodnost bez spolnosti. Čini se opravdanim odvajati rađanje čovjeka odnosno ne prepustiti njegovo rađanje trenutnom žaru nagona i strasti, nego na racionalan način planirati i „proizvoditi“ čovjeka, u laboratorijima stvarati nova bića. U međuvremenu je u punom zamahu taj proces pri čemu se čovjek ne rađa niti stvara, nego se „pravi“ u laboratoriju, u epruveti, pipetom. To znači kako čovjek nije više dar koji se prihvaća, koji je darovan, nego je on planirani „proizvod“ čovjekova djelovanja i akcije. S druge strane, što je izvedivo, što se daje napraviti, može se odbaciti i uništiti te beskonačno eksperimentirati. U tome smislu raste i tendencija prema eutanaziji i suicidu kao planiranom okončanju čovjekova života te je i to u praksi već sastavni dio opisanoga trenda. Smrt po narudžbi, u točno određeno vrijeme i sat.

Na taj način biva jasno da u pitanju i problematici „istospolnoga braka“ nije govor o tome biti nešto otvoreniji, velikodušniji ili širi. Postavlja se naprotiv temeljno pitanje: Što je čovjek a time i pitanje, postoji li Stvoritelj, ili smo svi mi zapravo obični proizvodi nekakva činjenja, pravljenja. I kao rezultat imamo alternativu: Ili je čovjek Božje stvorenje, dakle, slika i prilika Božja, Božji dar, ili je čovjek proizvod koji sam čovjek zna napraviti i stvarati. Odreknemo li se ideje stvaranja i Stvoritelja, odričemo se čovjekove veličine, odričemo se činjenice da se njime ne može niti smije manipulirati te se odričemo i njegova dostojanstva, koje je iznad i onkraj svakoga planiranja i činidbe.

Sve se to može izraziti i s drugoga zrenika. Ekološki pokret jasno je otkrio i spoznao granice izvediva i ostvariva te nam je sama „priroda“ postavila granice i mjerila koja ne smijemo nekažnjeno ignorirati. Toliki apeli za spas prirode, Amazonije, za zaustavljanje klimatskih promjena, koje donose sa sobom nesagledive posljedice za planet i čovječanstvo. S pravom se veli kako Bog uvijek prašta, čovjek ponekada, a priroda nikada ne oprašta. Ona se uvijek snažno opire i osvećuje. Vidimo to na primjeru topljenja ledenjaka i podizanja razine svjetskih oceana. Poplave, uragani, vremenske nepogode biblijskih razmjera gdje se takvo što nikada nije očekivalo.

Nažalost, ekologija čovjeka nije još došla do tih konkretnih spoznaja i zaključaka. Znanstvenici bez zadržke i sankcija rade i čine što im se prohtije, do kloniranja čovjeka ili pak stvaranja mitoloških monstruma, „kentaura“ i nemani u laboratorijima, spajajući pipetom nespojivo, protuprirodno, matične stanice čovjeka s matičnim stanicama životinja. Monstruozni pokusi izvode se u laboratorijima.

Davno je, još prije četrdeset i pet godina onodobno krakovski kardinal Karol Wojtyła izrekao misao kako se danas suočavamo sa završnom konfrontacijom, završnim sukobom između Crkve i Protu-crkve, Evandjelja i Protuevandjelja. Taj sukob leži u planu Božje providnosti, kušnja je to kroz koju cijela Crkva mora proći. Ništa nam se neobično ne događa, uvijek isti kanon od apostolskih vremena.

I čovjek posjeduje narav, prirodu koja mu je darovana pa ako je čovjek niječe ili siluje, vodi to logičnom nuždom u samouništenje i samorazaranje. Upravo je o tome riječ. Čovjek je Božji stvor, kao muškarac i žena, na Božju sliku i priliku. To se u biti niječe, ignorira u postulat „istospolnoga braka“. Stoga se čini bitnim promišljati taj vrijednosni poredak te ćemo samo tako odgovoriti i biti dosljedni od Boga povjerenoj nam zadaći.

O knjizi

Ikonografski složene dramatične sudbine iseljenika i njihovih obitelji, borba između staroga i novoga u svijetu i u Crkvi, raspad jugoslavenske tvorevine i bolno nastajanje slobodne Hrvatske, svećenička zvanja u vrtlogu previranja i događaj na Brdu Križa noću kada se nazire buđenje dana, sve se to isprepliće u ovome romanu na granici stvarnosti i fikcije ovijene tajnom. Glavni lik govori: „Nikad nisam očekivala da ću živjeti negdje drugdje, ali životni udarci odbacili su me daleko i to drugdje postalo je moj najmiliji dom. To se nije dogodilo samo od sebe. Vijugavu putanju svojega postojanja i njezinu postupnu preobrazbu, od jučer do danas, doživljam kao blagoslov i u tome pronalazim srce svijeta.“

O autorici

Rođena u Hrvatskoj, supruga i majka, Darija Škunca Klanac živi u Montrealu. Od 1984. prati međugorska ukazanja. Posvetila je nekoliko godina života istraživanju toga fenomena te pratila na tisuće hodočasnika u Međugorje. Objavila je ciklus referentnih knjiga o tim događajima i o svojem iskustvu s hodočasnici. Njezine knjige objavljene su na hrvatskom, francuskom, poljskom, mađarskom i engleskom jeziku. Na jednom od svojih putovanja doživjela je nešto što ju je potaklo da za 40. obljetnicu ukazanja Gospi pokloni svoj prvi roman.

Iz pera autorice

Svim putnicima, hodočasnici, izbjeglicama, svima koji traže. Od kuda god krenuo, kamo god stigao, gdje god se nastanio, naići ćeš na srce svijeta. To je ono bitno što ćeš prepoznati u sebi i ljudima.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

U Dompesovoj pučkoj kuhinji za najpotrebnije pripremljen 10 000. obrok

Dompes (studentski dom, pučka kuhinja i centar za dijalog) projekt je hercegovačkih franjevacu za pomoć studentima slabijeg imovinskog stanja iz svih krajeva Bosne i Hercegovine, Hrvatske i Europe. Uz pomoć brojnih donatora, izgradnja je započeta 2015. godine i još uvijek traje.

Zgrada se nalazi u blizini franjevačkog samostana sv. Petra i Pavla u Mostaru. Ovim projektom nastoji se olakšati roditeljima i studentima financiranje studiranja u Mostaru. Prvi korisnici, odnosno studenti su ušli u dom 2017. godine i njihov broj raste iz godine u godinu. Danas ih je u domu 60. Pučka kuhinja otvorena je 2017. godine i radi na principu dostave hrane onima kojima je to najpotrebnije.

Dana 18. 10. u Dompesu je pripremljen i odnesen 10 000. obrok najpotrebnijima. Kuhinju u Dompesu blagoslovio je apostolski nuncij nadbiskup Luigi Pezzuto 5. rujna 2017. Od tada se pripremaju i nose objedi najpotrebnijima. Tijekom korone svaki radni dan se pripremi i odnese do 20 objeda.

„Desetak obitelji pomažemo u hrani jer oni mogu pripremiti objede u kući. Obroke nose postulanti, volonteri i djelatnici Campanilea. Zahvalni smo Bogu, darovateljima, onima koji pripreme i nose objede u obitelji“, rekao je fra Iko Skoko, voditelj Dompesa za naš radio. Do sada je završeno 95 posto projekta i u projektu je sudjelovalo 7 000 darovatelja.

„Ove godine primili smo 60 studenata od Zadra do Orašja. Svake godine pomalo povećavamo broj studenata“, rekao je fra Iko i naglasio kako je uvjeren da Dompes može biti samoodrživ.

Beatificirana četiri mučenika iz Španjolskoga građanskog rata

Prefekt Kongregacije za kauze blaženika i svetaca kardinal Marcello Semeraro je u subotu 30. listopada 2021. u katedrali u Tortosi u Kataloniji predslavio misu tijekom koje je blaženima proglasio četvoricu mučenika iz Španjolskoga građanskog rata.

Novi blaženici Katoličke Crkve su Franjo Cástor Sojo López, Milan Garde Serrano, Manuel Galcerá Videllet i Akvilin Pastor Cambero, prezbiteri Bratstva dijecezanskih svećenikâ radnikâ Srca Isusova.

Prema procjenama, u Španjolskom građanskom ratu koji se vodio između republikanaca i nacionalista 1936. – 1939. poginulo je pola milijuna ljudi. Među žrtvama proturckvenog nasilja bilo je 13 biskupa, 4 172 biskupijska svećenika i sjemeništarca, 2 346 redovnika i 283 redovnice. Prije je već beatificirano više od 2 tisuće mučenika iz tog rata, a 11 ih je kanonizirano. Razmatraju se postupci za beatifikaciju još 2 tisuće mučenika.

Papa Franjo je beatifikaciju novih blaženika spomenuo nakon Anđeoskog pozdravljenja koje je predmolio u nedjelju 31. listopada.

„Svi su ubijeni iz mržnje prema vjeri. Ti revni i velikodušni pastiri, za vrijeme vjerskih progona tridesetih godina prošloga stoljeća ostali su vjerni svojoj službi i po cijenu vlastita života. Neka njihovo svjedočanstvo bude uzor napose svećenicima“, rekao je Papa o novim blaženicima te je od okupljenih na Trgu sv. Petra zatražio pljesak za njih.

Spomendan novih blaženika slaviti će se 25. listopada.

S. Raffaella Petrini nova generalna tajnica Uprave Države Vatikanskoga Grada

Papa Franjo imenovao je 4. studenoga franjevku s. Rafaelu Petrini novom generalnom tajnicom Uprave Države Vatikanskoga Grada.

S. Raffaella Petrini članica je Družbe franjevki sestara euharistije i prva žena u povijesti na toj visokoj novoj službi na kojoj nasljeđuje španjolskoga biskupa Fernanda Vêrgeza Alzagu kojega je Papa imenovao predsjednikom Uprave (Guvernatorata). S. Raffaella od godine 2005. djeluje kao službenica u Kongregaciji za evangelizaciju naroda, vodeći Ured prefekta kardinala Luisa Antonija Taglea. Rođena je u Rimu 15. siječnja 1969. te ima diplomu iz političkih znanosti iz Slobodnoga međunarodnog sveučilišta društvenih znanosti Guido Carlli (LUISS) te doktorat sa Sveučilišta sv. Tome Akvinskog, gdje trenutačno i predaje. Papa je imenovao i njezina zamjenika – talijanskog pravnika Gi-

useppea Puglisi-Alibrandija, koji je dosad bio na čelu pravnog ureda Uprave Države Grada Vatikana. Alibrandi je rođen u Rimu 23. listopada 1966. te je diplomirao pravo na sveučilištu La Sapienza. Od 2014. službenik je Uprave, a od 2017. čelnik je pravnog ureda.

Istoga dana franjevac kardinal Mauro Gambetti imenovan je članom Papina povjerenstva za Državu Vatikanski Grad.

Indijski biskup optužen zbog navodno neprijateljskih izjava o islamu

Policija u državi Kerala na jugu Indije pokrenula je istragu protiv siro-malabarskog biskupa Josepha Kallarangatta iz Palaija zbog navodno kontroverznih izjava o islamu.

Istragu je zatražio okružni sud nakon što je organizacija muslimanskih imama prijavila biskupa Kallarangatta za širenje „nesuglasica i mržnje“.

Mar Kallarangatt prozvao je „terorističke“ muslimane u Kerali da „ljubavnim džihadom“ tj. prisilnim brakovima i „nar-

kodžihadom“ tj. prisilnim drogiranjem prisiljavaju kršćanske djevojke da prijedju na islam.

Nakon biskupovih izjava na tom je području nastao spor između kršćana te muslimana koji od njega zahtijevaju ispriku. Mar Kallarangatt je, međutim, objasnio da njegove izjave nisu bile usmjerene protiv muslimana općenito, već da je mislio samo na one koji su bili uključeni u te „sramotne“ radnje. Pala-ijskoga biskupa su pak podržali Vijeće

katoličkih biskupa u Kerali, Siroko-malabarska katolička Crkva i katoličke laičke organizacije.

Kerala je jedna od religijski najraznolikijih država u Indiji. Od oko 35 milijuna stanovnika skoro 53 % su hindusi, 26.5 % muslimani, a 18.4 % kršćani. Više od 70 % kršćana pripada Siro-malabarskoj Crkvi i drugim Crkvama „Tominih kršćana“, a 13 % ih pripada Rimokatoličkoj Crkvi.

U Italiji sve manje bogoslova

Podatci izvješća Talijanske biskupske konferencije pokazuju da je u samo deset godina pad zvanja dosegao 28 posto, u pedeset godina broj bogoslova se više nego prepolovio.

Podaci nedavno objavljenoga Papinskoga godišnjaka potvrđuju da je u posljednjih 50 godina pad zvanja premašio 60 posto: godine 1970. ih je bilo 6 337 dok je 2019. pao na 2 103. Podaci koje je objavila Talijanska BK nakon iscrpnog istraživanja i analize, pokazuju sliku zemlje sa sve manje kandidata za svećenike i sa sve višom dobi: ukupno danas ima 1 804 dijecezanska bogoslova, s prosječnom dobi od 28 godina. Onih između 19 i 25 godina tek je 4 od 10.

Podtajnik Talijanske BK i ravnatelj nacionalnog Ureda za zvanja don Michele Gianola u razgovoru za Vatican News poručio je: „Nije samo do nedostatka djece, to je jasno kada promotrimo da se broj bogoslova smanjuje puno brže od broja mladih. Jedan od korijena krize je u činjenici da se pažnja ne može usmjeriti samo na svećenički poziv nego na sva zvanja: primjerice na brak, posvećeni život, ređenje“, pojašnjava don Michele.

U izvješću Talijanske BK obitelji s više od jednog djeteta i dalje se ističe kao pravi rasadnik zvanja. Prema podatcima, zapravo je tek svaki deseti bogoslov jedina u svojoj obitelji. „Obitelji mogu stvoriti prikladne prostore za poticanje zvanja. I mislim da je praksa obiteljske molitve, koja ipak nije čarobni štapić, da Bog pošalje radnike u svoju žetvu ključno sredstvo za usklađivanje s Božjim srcem“, zaključuje Gianola.

Đakonsko ređenje u Mostaru

Po posvetnoj molitvi i polaganju ruku mons. Petra Palića, mostarsko-duvanjskog biskupa, tijekom misnog slavlja u katedrali Marije Majke Crkve u Mostaru, u subotu 30. listopada 2020., s početkom u 11 sati, sveti red đakonata uz jednog biskupijskog kandidata don Nikše Pavlovića primili su i četvorica kandidata Hercegovačke franjevačke provincije: fra Franjo Čorić, fra Ivan Hrkać, fra Franjo Markić i fra Ivan Slišković.

U koncelebraciji s biskupom bili su fra Miljenko Šteko, provincijal, generalni vikar don Nikola Menalo i svećenici koji su mogli prisustvovati svetoj misi. Nakon čitanja Evanđelja prozvani su kandidati za sveti red. Biskup Petar je ređenima uputio

prigodnu homiliju. Nakon homilije uslijedili su upiti ređenima i litanije Svih svetih. Đakoni su molili litanije prostirući se na pod. Slijedila je blagoslovna molitva i polaganje ruku. Nakon obreda ređenja, župnici su pomogli ređenima u oblačenju đakonske odore – dalmatike. Zatim su primili evanđelistar – knjigu Evanđelja, i potom pristupili oltaru prinoseći darove za euharistijsku službu.

Na kraju svetog misnog slavlja provincijal fra Miljenko je zahvalio biskupu Petru na činu ređenja. Izraze radosti i čestitanja uputio je obiteljima novih đakona, ređenima i svima koji su ih pratili na putu do oltara.

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

